ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε΄ ΑΡ. 249

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 71

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησια δρ. 50.—	Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.-	» Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ: "Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ,,

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΡΥΟ

— Πόσον ὡραιοτέρα μοῦ φαίνεσθε σήμερα! Αὐτὸ τὸ ἀδιάβροχο σᾶς πηγαίνει θαυμάσια. Καὶ τί σὶκ κατελλάκι!.. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν χειμωνιάτικη τουαλέττα σας. Ὡραιότερον φιγουρίνι δὲν μᾶς ἦλθε ἀκόμα ἀπὸ τὸ Παρίσι.... Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς κρυώνετε πολύ.

— Μπά, καθόλου. Ἐντύθηκα ἔτσι βαρειὰ μόνον χάριν προφυλάξεως.

— Ὄχι δά.. κάτι ἔχετε...Εἶσθε τόσον ὠχρά.

— Ἀλήθεια... Φοβοῦμαι πολύ... Τὸ περιβάλλον ἐδῶ μέσα μοῦ φέρνει τέτοια ἀνησυχία. Δὲν ξεύρω τί ἠμπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ..

— Βεβαιωθῆτε πῶς αὐτὸ δὲν μὲ κολακεύει διόλου... Δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ νὰ σᾶς στεναχωρήσω... Καὶ ἄν...

— Ἔχετε δικαιον Ἄν ἔλεγα πὼς δὲν θέλω νὰ ἔλθω στὴν γκαρσονιέρα σας ἐσεῖς δὲν θὰ ἐπιμένατε...

— *Pardon*, δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, διότι γνωρίζω καλὰ πὼς ἂν ἤλθατε, ἤλθατε μόνον γιατὶ ἐπέμενα....

— Ἔτσι ντέ... Μὴ λησμονῆται ὅμως ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία φορά. Δὲν ἀνάβετε τὴν σόμπα σας ... ; Δὲν βλέπετε; Πῆρε βορριᾶς...

— Βγάλτε τὸ ἀδιάβροχό σας ...

— Παρακαλῶ... Ἀγῆστε.. Δὲν θὰ μείνω ἄλλωστε παρὰ μισὴ ὥρα, μισὴ ὡρίτσα. Δὲν εἶπαμε;

— Πολὺ καλά... Τώρα, ὅμως ποῦ θ' ἀνάψω τὴ σόμπα θὰ ζεσταθῆτε καὶ ὅταν βγῆτε ἔξω θὰ κρυώνετε... Ἔτσι... Σᾶς εὐχαριστῶ... Μὰ εἶναι θαυμάσιο τὸ κοστοῦμι σας... Ἀγάπη μου !..

— Δὲν εἴπαμε νὰ λείψουν ἡ ὑπερβολές;... Ὅταν μὲ λέτε «ἀγάπη σας» μοῦ φαίνεται ὅτι προετοιμάζεσθε γιὰ μιὰ κτηδ ἀρχή.

— Καθόλου. Ἀφοῦ ὅμως σᾶς φοβίζει τόσον δὲν σᾶς τὸ ξαναλέω. Πιῆτε..

— Ἀρχίσαμε βλέπω καὶ τὰ λικέρ. Μὰ σᾶς εἶπα πὼς δὲν θὰ μείνω παρὰ μισὴν ὥρα μονάχα....

— Κάνει καλό, φέρνει κέφι. Πιῆτε.

— Ὄχι, γιατὶ ἐνδεχόμενον νὰ μυρίζω κατόπιν.

— Φοβεῖσθε τὴ μητέρα σας ; Δὲν μπορεῖτε τάχα νὰ τῆς πῆτε πῶς σᾶς ἐτράταρε μιὰ φίλη σας ... ;

— Ὄχι, κύριε μου, δὲν λέγω ψέμματα στὴ μαμά. Ζεστάθηκα. Σβῦσε τὴ σόμπα κ' ἀνάφτε τὸ φῶς... Πονεῖ τὸ κεφάλι μου.. Αὐτὸ τὸ λικέρ σας.. Τί κάνετ' ἐκεῖ ;

— Δοκιμάζω τῆς σούστες σας...

— Περιττόν. Καλλίτερα θὰ ἑκάνατε νὰ ἐβλέπατε τὴν ὥρα...

— Ἄ ὄχι, Λιζέττα, νισίφι πειά. Αὐτὸς ὁ ρόλος δὲν μ' ἀρέσει διόλου. Δὲν μ' ἀφίνετε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ τυραννικὸν γιὰ μένα. Ἔτσι μοῦχεται νὰ πέσω κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Γιὰ τὸ Θεό,τί λέτε ! Θὰ σκοτώσετε κανένα διαβάτη... Γιὰ τῆς σοῦστες λοιπὸν τὰ κάνετε αὐτά ; Ὁρίσετε. Ξεκουμπῶστε ... Νὰ δοῦμε τί θὰ καταλάβετε...

— Λιζέττα, πές μου, πές μου, ἀγάπη μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σ' ἀγαπῶ λίγο, πολὺ λίγο ;

— Ἔστω, μπορεῖτε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε λίγο. Προσέξατε ὅμως τὸ λίγο αὐτὸ νὰ μὴ γίνῃ πολύ... Τί ἀέρας, Θεέ μου... Ἄ, ὄχι τόσο κοντά... ἀπομακρυθῆτε λοιπόν.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ... καίω.. Θὰ τρελλαθῶ, Λιζέττα . . . Σὲ νοιώθω τώρα τόσο δική μου . .

— Ἀφῆστε... Ἐπέρασε ἡ ὥρα...

— Κλεισμένοι κὶ οἱ δύο μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωλιά... Ποῦ θὰ πᾷς, Λιζέττα, μ' αὐτὸ τὸν καιρό ;

— Τί κάνετε ; Θέλετε νὰ μὲ γδύσετε...; Ἄ... Μή, μή . .

— Τί ὠμορφιά, Θεέ μου ! Λιζέττα, δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτέ... Θὰ σκοτωθῶ καλλίτερα παρὰ νὰ χωρισθοῦμε.... Γιατὶ στενοχωρῆσαι;

— Μὲ στενοχωρεῖ τὸ κομπινεζόν.

— Θέλης νὰ τὸ βγάλῃς, ἀγάπη μου ; Νὰ σὲ βοηθήσω ;

— Δὲν ξέρω ...

Ἔξω φυσᾶει ὁ βορριᾶς. Τὸ τρῖτο ποτηράκι μὲ τὴν Βενεδικτίνη ἀδειάζει. Ἡ πόρτα κλειδώνεται... Κατεβαίνουν τὰ ρεντό. Σβύνει τὸ γλομπάκι . . . — Λιζέττα . . .

— Τί ὥρα εἶναι, ἀγάπη μου ;

— Μεσάνυχτα .... Θὰ φύγῃς ;

— Ὄχι . . . Ὄχι.

Ο ΠΥΜ

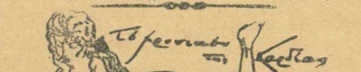

"ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ,,

Σήμερα δὲ θὰ μιλήσω ἐγώ. Θ' ἀφήσω νὰ μιλήσῃ ἕνας ἐρωτευμένος μ' ἕνα του γράμμα καὶ στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα γιὰ μερικὰ πράγματα εἶναι προτιμότερον ν' ἀκούῃ κανεὶς τὴ γνώμη ἑνὸς ἐρωτευμένου παρὰ ἑνὸς ἄλλου ἀδιαφόρου ἀνθρώπου.

»Ἀγαπημένη μου,

Τὸ γράμμα μου αὐτὸ τὸ τόσο ἀπρόοπτο θὰ σὲ βυθίσῃ, καὶ πρέπει, σὲ πολλὲς σκέψεις, πρόσεξε ὅμως σὲ τί σκέψεις. Μὴ φανταισθῇς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι πάντα γιὰ μένα ἡ χαρὰ τῆς Ζωῆς. Ἀκριβῶς ὅμως γ' αὐτὸ κι' ἐπειδὴ ὁ σύνδεσμός μας δὲν μοιάζει πιὰ σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς ἐφήμερους, θὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὰ περάσῃς ὡς διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πραγματικὰ καὶ νὰ τὰ καταλάβῃς ὅπως τὰ καταλαβαίνω κι' ἐγώ: Ἀγαπιώμαστε τώρα τρία ὁλόκληρα χρόνια. Μιὰ ζωή. Καὶ ζωὴ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη, ἀληθείας, πάθης, συγκινήσεις, κινδύνους, περιπετείας, γεμάτη τέλος πάντων ἀπὸ χίλια μικροπράγματα ποὺ μᾶς ἔδεσαν σφιχτὰ μεταξύ μας καὶ μᾶς ἔδωσαν καθαρὰ νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ ὁ καθένας μας εἶναι ἄνθρωπος μοιραῖος γιὰ τὸν ἄλλον. Εὐλογῶ τὴ Μοῖρα ποὺ μᾶς ἔνωσε μ' ἕνα τόσο γλυκὸ λουλουδένιο δεσμό. Ἐν τούτοις ὅμως παρατηρῶ ὅτι ἀρχίζει μεταξύ μας μιὰ οἰκειότης ἐπικίνδυνος. Λέμε πράγματα, ἔστω καὶ σ' ἀστεῖα τῆς περισσότερες φορές, ποὺ δὲ θὰ τολμούσαμε νὰ ποῦμε οὔτε πρὸ ἑνὸς ἔτους. Εἶσαι γυναῖκα μὲ λεπτότητα αἰσθητικὴ καὶ ἀντίληψη. Κι' ἐγώ, ἂν δὲν εἶμαι τίποτ' ἄλλο, εἶμαι τουλάχιστον πολὺ προσεκτικός. Ἔ! λοιπόν ! Ἀρχίζουμε καὶ προστυχεύουμε. Χάνουμε τῆς λεπτὲς κι' εὐγενικὲς ἐκεῖνες ἐκφράσεις ποὺ σ' ἕναν ἔρωτα, σὰν τὸ δικό μας, εἶναι ἀπαραίτητες. Πολλὲς φορὲς λέμε λόγια χονδρά. Κοντεύεις νὰ πάψῃς καὶ νὰ εἶσαι γιὰ μένα ἡ λεπτὴ καὶ ἀριστοκράτης ἀληθινὴ φίλη ποὺ ἤσουν πρῶτα. Δὲν προσέχεις στοὺς τρόπους σου, δὲν προσέχεις στὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας σου, στὴν ἁρμονικότητα τῶν φράσεων καὶ τῶν κινήσεών σου, δὲν προσέχεις στὴν ἐν γένει ἐξωτερική σου ἐμφάνισι. Γιατί; Μήπως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πιά ; Μήπως ἐπειδὴ εἶσαι βεβαία πὼς σ' ἀγαπῶ; Πιστεύω ὄχι. Γιατὶ ξέρεις πῶς ἡ καρδιά μου εἶναι τόσο καλλιτεχνικὰ ἐπιπόλαιη ποὺ μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώμη ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ δὲ μένει ποτὲ σταθερὴ σὲ μιὰ ἀγάπη ἀπὸ συνήθεια παρὰ μονάχα ἀπὸ πραγματικὴ κλίσι. Λοιπόν ; Θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ; Βλεπόμαστε πολὺ συχνά, ἀγάπη μου. Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν μικροπραγμάτων ποὺ κάλλιστα ὅμως μιὰ μέρα μποροῦν νὰ γίνουν πολὺ μεγάλα. Αὐτὴ ἡ συχνή μας ἐπαφὴ ἔχει γεννήσει μιὰ τόσο μεγάλη οἰκειότητα ποὺ μιὰ μέρα θὰ σκοτώσῃ τὸ ἐρωτά μας. Γιὰ τὴν ἀγάπη ὁ μεγαλήτερος ἐχθρὸς εἶναι ἡ ὑπερβολικὴ οἰκειότης. Συναντώμεθα κάθε μέρα, δὲν ἔχουμε τίποτα καινούργιο νὰ ποῦμε καὶ καταφεύγουμε σὲ θέματα πολὺ χαμηλά, πολὺ κατώτερα καὶ τῶν δυό μας. Ὑπολογισμοὶ χρηματικοί, φροντίδες, ὑποθέσεις χιλίων εἰδῶν, χοντροκομμένα ἀστεῖα. Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ μείνουν ξένα γιὰ μᾶς.

Θέλεις λοιπὸν ν' ἀγαπιώμαστε καλύτερα ; Ἄς βλεπώμαστε σπανιώτερα. Αὐτὸ ἴσως στὴν ἀρχὴ μᾶς κακοφανῇ λίγο, γιατὶ δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι. Μὰ πρέπει, πρέπει, γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Νὰ δῇς τί ὡραῖα ποὺ θᾶμαστε τότε ! Θᾶχουν γεννηθῇ τόσα πράγματα, τόσα ἐνδιαφέροντα μικροζηματάκια καὶ θάχουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τόσα ; Μὲ τί λαχτάρα θὰ περιμένῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ τί εὐτυχισμένοι ποὺ θᾶμαστε ὅταν βρισκόμαστε μαζύ. Θέλεις, ἀγάπη μου ;»

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ μόνον τῆς ἀντιγραφῆς

ΡΟΜΕΟ

Ὁ κῆπος τοῦ Μουσείου

Νύχτα σκοτεινή. Ἡ σιωπὴ βασιλεύει εἰς τὸν κῆπον τοῦ Μουσείου, τέτοια σιωπὴ ποὺ σὲ κάνῃ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ψυχὴ ζῶσα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅμως ὁλοένα βγαίνουν ζευγάρια. Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Μέσα στὴ γῆ εἶχαν τρυπώσει ;

Ὄχι, κύριε. Ἂν ἀνόβατε ἕνα σπίζοτο θὰ παρατηρούσατε πολὺ καλὰ ὅτι ὅλοι οἱ πάγκοι ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἐτρύπωναν ἐκεῖ μέσα διὰ νὰ κανονίσουν μέσα εἰς τὸ ἀπόλυτον σκότος τοὺς ἐρωτικοὺς των λογαριασμούς. Κάτω ἀπὸ κάθε ἀναδενδράδα θὰ ἀνακαλύπτατε κ' ἕνα ζευγάρι. Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ προχωρήσετε ἕνα βῆμα χωρὶς νὰ συναντήσετε μπροστά σας τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς διέτασσε ν' ἀλλάξετε διεύθυνσιν. Κι' αὐτὰ ὅλα ἂν ἀνάβατε ἕνα σπίζοτο. Καλλίτερα ὅμως ποὺ δὲν ἀνάψατε. Δὲν πρέπει, φίλε μου, νὰ ἐνοχλοῦμεν δύο ἐρωτευμένους ὅταν ἔχουν τρυπώσει μέσα σ' ἕναν κῆπο.

— Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πὼς ἕνας νέος ποὺ ἐρωτεύεται ἕνα κορίτσι τὸ ὁδηγεῖ στό... Μουσεῖο.

Τὰ λεωφορεῖα

Σχετικῶς μὲ τὴ μανία, ποὺ ἔχει καταλάβει ἐσχάτως τοὺς διαφόρους ἐπιχειρηματίας γιὰ τ' αὐτοκίνητα—λεωφορεῖα, ἠκούσθη προχθὲς ὁ κάτωθι διάλογος:

— Ρὲ Μῆτσο, μιὰ κασόνα, ρέ,

— Βούτα την νὰν τὴ πουλήσουμε...

— Τί λές, ρέ; Καὶ δὲν τὴν κάνουμε καλλίτερα λεωφορεῖο;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΦΕΤΕΙΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παππού μου, σὲ θυμήθηκα τον φετεινὸ χειμῶνα
ποὺ ὅλοι μας γυρίζουμε γράμματα καὶ κορῶνα.
Τὸ τζάκι σου θυμήθηκα
[μὲ τὴ θεμιὴ του ἀχτίδα,
ποὺ τώρα τὸ πυλήσαμε
[γιὰ τρεῖς δκάδες ξύλα.
Θυμήθηκα καὶ τὸ καλὸ
[βικό μας παραγώνι
ποὺ τρώγαμε τὰ κάστανα
[οἱ δυό μας πάντα μόνοι.
Τώρα στὸ παραγώνι σου
[—τί πίκρα ποὺ θὰ πῆ-
[ρες! —
κάθεται ἡ γυναῖκα μου
[καὶ συζητῇ γιὰ ἐτῆρες.

Κι' αὐτὸ τόσαμοβάρι σου ποὺ ταν κληρονομιάτης
τὸ βάλαμε ἐνέχυρο γιὰ τὰ γουναρικά της.
Καὶ τὸ πολὺ βιβλίο σου ποὺχε τὰ παραμύθια
τὸ κάνομε προσάναμμα κι' ἐψήσαμε ρεβίθια.
Ὅλα καταργηθήκανε, παππού, ἀπὸ τὸ σπίτι,
γιατὶ ἀλλάξαν οἱ καιροὶ κ' ἐγυρίωσεν ἡ μύτη.
Τώρα ἐμεῖς ἀλλοιώτικα περνᾶμε τοὺς χειμῶνες
καὶ παραγῶνι στήνουμε στὸ Ζάππειομπῆγμπόννες.
Σήμερα δία τὰ παιδιὰ εἶναι θερμὰ κ' ἀεικίνητα
κι' ἂν θέλουνε καὶ κάστανα τὰ ψήνουν στ' αὐτοκί-
[νητα.
Τώρα, παππού, οἱ ἄνθρωποι, ὅσο κι' ἂν εἶναι κούο,
τὴν νύχτα στὸ κρεββάτι τους δὲν πέφτουν δύο-δύο.
Κοιμῶνται ὅλοι χωριστά. Κ' οἱ σύζυγοι ἀκόμα
ἔχουν δικό τους πάπλωμα, ἔχουν διπότους στρῶμα.
Κι' ὁλατουςτἄχουν χωριστὰ μέσαστὴν κάμαράτους,
χώρια ἔχουν τὸν ἔρωτα, χώρια καὶ τὰ παιδιά τους.
Ἀλλάξαν τώρα οἱ καιροὶ κ' ἤλθαν ἄλλα παιχνίδια.
Ζέση καὶ κρύο σήμερα εἶναι γιὰ μᾶς τὰ ἴδια.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μ. Βασιλείου, συνδρομή σας ἐλήφθη.—*D. Portoglou*, ἀνανέωσις συνδρομῆς ἐλήφθη.—*Πύρσον Χρῆστον*, στὰς 15 τρέχοντος.—*G. Gounaropoulos*, σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—*Π. Φωτόπουλον*, δημοσιευσίς σας ἀκατάλληλος. — *Ἀλίκην Γεωργιάδου*, ἀμφιβάλλοντες διὰ τὸ γνήσιον τῆς σταλείσης κατοχωρήσεως δὲν τὴν δημοσιεύομεν.—*Ν. Τσουρῆν*, συνδρομή σας πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. *Γ. Δροσόπουλον*, ἡ ἐπιστολή σας ἐδόθη πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἐπαναστάσεως.

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος θὰ δημοσιευθοῦν, ἐπαναλαβάνομεν, εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης Δεκεμβρίου. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐκλεγοῦν τρεῖς ἀπὸ κάθε Συνδυασμό, ἐκ τοῦ Πειραιῶς δύο καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀνὰ μία ἐξ ἑκάστου Συνδυασμοῦ.

Τὰ ὀνόματα τῶν Νικητριῶν γενικῶς ὅλων τῶν πόλεων θὰ τεθοῦν εἰς κληρωτίδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξαχθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν Νικητριῶν, πρὸς τὰς ὁποίας θὰ δοθοῦν τὰ βραβεῖα ἐκ μέρους τοῦ «Θαλασσὶ σαλονιοῦ» συμφώνως πρὸς τὴν γενομένην εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοψηφίσματος δηλωσίν του.

Τὸ «Θαλασσὶ σαλόνι» προσεφέρθη νὰ *ράψῃ ἐντελῶς δωρεὰν* τρεῖς ὡραίας τουαλέττας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραγγελιῶν ποὺ θὰ τοῦ δώσουν αἱ Νικήτριαι. Ἐπίσης τὸ φωτογραφεῖον Καλογερίδου θὰ δωρίσῃ ἀπὸ μίαν καλλιτεχνικὴν μεγένθυσιν εἰς τὰς τρεῖς Νικητρίας. Ἡ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΠΡΟΧΩΡΕΙ.

Ψῆφους μέχρι τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἀπέστειλαν ἀκόμη :

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μίνας Κυριακοῦ : Κωνστ. Παπαλᾶς 25, Μπούμπης Κυριαζίδης 5, Λιλὴ Ἀποστολίδου 5, Βίλω Βενιάτου 2, J. *Groupin* 50.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίας Μπλιδάνη : Ἰωάννης Ἰωάννου 9.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἐλισάβετ Γκινάλη : *Georgeta*, 4.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἐσθὴρ Λάσκαρη : Ν. Λάσκαρης 3,

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰσμήνης Φραγκιᾶ : Μαρία Κανουλᾶ ἔ, Χρῆστος Στεφάνου 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λούλας Γιανναρέλη : Μάνθο Πετρουλῆς 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λιλῆς Διακοπούλου: Μύρων Δασκαλάκης 10, «Λαΐδη Μαίριαμ» 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίας Ἐπιτροπάκη : Δημ. Θεολογῆς 1, Θεοεωρ. Κοντομίχαλος 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰωάννας Καρκαβέλλα : Π. Ἀποστολόπουλος 2, «Ναυπάκτιος» 2, Ἐρμέττη Κρμινέλ 2,«Ἕνας συνταξειδιώτης σου» 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Vichi Nicolaidon : Φ. Φωτίου 5.

Ὑπὲς τῆς δίδος Μαρίας Χαλδούβαλη : Π. Φωτόπουλος 1.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς κ. Καλλιόπης Χαρίση : Δημ. Δημήθης 1, Σ. Β. Βλάχος 1, Α. Τσούμας 1, Θεοδ. Δῶρος 1, Α. Νίκας1.

ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἀνθούλας Μαρκοπούλου : Π. Β. Φωτόπουλος 1.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Νίνας Μελαχροινοῦ : Γ. Παπαγεωργίου 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Δέσποινας Ἀλεξάνδρου : Δ. Ζήσιμος 2.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἀστικοῦ : Ρίτσα Μεγαλίδου 239, Βιργινία Λαμπροπούλου 193, Λέλα Γιαννάρου 123 Ἰσμήνη Φραγκιᾶ 227, Ἀντιγόνη Μεταξᾶ 56, Ἰουλία Μπαξεβάνη 34, Ὀλγα Οἰκονομίδου 23, Μαρία Λαμπροπούλου 13, Μίνα Κυριακοῦ 114, Δ. Κούρου 2, Ζίλδα Δενάρδου 2, Φούλα Γιανναρέλη 9. Ἐσθὴρ Λάσκαρη 51 Μαρία Ἐπιτροπάκη 60.

Καλλιτεχνικοῦ: Ἀλίκη Θεοδωρίδου 71, Φωτεινὴ Λούη 56. Μυράντα Μυρὰτ 63 Καλλιόπη Χαρίση 67, Μαρία Κοτοπούλη 52, Μαρία Κούρμη 61, Μελπομένη Κολυβᾶ 26, Ὀλυμπία Καντιώτου 26, Ζαζᾶ Μπριλλάντη 28, Ἀφροδίτη Λαουτάρη 52.

Ἐργαζομένων τάξεων : Βάσω Ἰατροῦ 228, Λύδα Βέργου 107, Ματίνα Χατζηϊάννου 20, Μαρία Νικητοῦ 7.

Προσφυγικοῦ : Νίνα Μελαχροινοῦ 435, Μαρίκα Κομνηνοῦ 74, Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου 114, Κούλα Χατζηϊωάννου 34, Δέσποινα Ἀλεξάνδρου 160, Ἀντιγόνη Πιπερᾶ 44 Ἀντιγόνη Λυπαρώδη 7, Βασιλεία Κωνσταντίνου 64, Θάλεια Βόγοβιτς 10.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀστικοῦ: Νίτσα Λοιδωριωτίου 51, Μπέμπη Κοσμᾶ 9, Κ. Παναγιωτάτου 2.

Καλλιτεχνικοῦ. Βασιλεία Κωτσοβούλου 1.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀστικοῦ: Λιλὴ Λιακοπούλου 218. Ἐλισάβετ Γκινάλη 86, Μαρ'κα Πλαταρίδου 20. Μαρία Μπλιδάνη 2.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Ἀστικοῦ : Στυλιανὴ Μιζίου 12.

Τῶν ἐργαζομένων: Πίτσα Σαμαροπούλου 1.

ΚΡΗΤΗΣ

Ἀστικοῦ: Εὐαγγελία Χαριλαμπάκη 54. Μαρία Ζουιδάκη 10, Εὐθυμία Μοάτσου 18, Εὐαγγελία Τζαννουδάκη 10.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀστικοῦ: *Vichi Nicolaidou* 91.

ΠΥΡΓΟΥ

Ἀστικοῦ: Λιζέττα Μωραϊτιδου 10.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Ἀστικοῦ: Ἰωάννα Καρκαβέλλα 85.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀστικοῦ: Μελπομένη Μητρομάρα, 4. Μαρία Χαρδούβαλη 2. Σμαρῶ Παπαδοπούλου 1.

Ἐργαζομένων : Ἀνθούλα Μαρκοπούλου 1.

ΚΑΠΕΡΝΗΣΙΟΥ

Ἀστικοῦ : Ἀθαν. Τσιτάρα 37.

ΠΑΤΡΩΝ

Ἀστικοῦ: Λιτσα Κανελλοπουλου 31. Ἀθανασια Τσιστάρα 46.

ΣΕΡΡΩΝ

Καλλιτεχνικοῦ: Μαρινα Ἀνσιμάχου 10.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 Λεπτὰ ἡ λέξις

— *Ἀφιχθεὶς εἰς Πειραιᾶ, συνεχίζω τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Διεύθυνσις p. r. Πειραιᾶ. «Πονεμένη Ψυχή» Θεσσαλονίκη.*

— *Δεσποινίδες Θεσσαλονίκης, ἀλληλογραφοῦμεν; «Πονεμένη Ψυχή».*

— *Ἀσφαλῶς ἔχετε χάσει τὴ σύστασί μου. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ἑξῆς: Λοχίαν Παπαγγελόπουλον Ἀιωνίδ. Στρατ. Φυλακαὶ Ἁγίου Διονυσίου Πατρῶν.*

— *Ἀνταλλάσσω ἐπι[illegible] κολὰς μὲ μορφωμένας δίγραμμα γνωριμία. Γράψατε δαις. Σκοπὸς ἀποκλειστικὸς [illegible] Γεώργ. Μωραΐτην, p. r. Ἀθήνας. [illegible]*

— *Νέοι, ἀλληλογραφήσατε μὲ μιὰ μικρ[illegible] Γράψατε: Νίτσαν Ἀδαμαντίου, Παράρτημα p. r. Ἀθήνας.*

— *Ἡ Δὶς Α. Βεγκίου ζητεῖ τὸν κ. Γ. Βρέντζον φ.ν. "Ας γράψῃ p, r. Πειραιᾶ.*

— *Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν 18—20 ἐτῶν πανταχόθεν. Γράψατε! Σημαιοφόρον Ἐμμανουήλ, p. r. Ναύσταθμον.*

— *Δίδες Ἀθηναῖαι, Πειραιῶς ἀλληλογραφοῦμεν; Ὅποια μὲ κάμῃ νὰ νοιώσω τὴν ἀγάπη, τὴν ὁποίαν δὲν κατάλαβα ἀκόμα, τῆς χαρίζω τὴν καρδιά μου. Προτιμῶ μικροδίλες τσαχπίνες. Γράψατε: Ναύτην Σ. Σουρβᾶνον. Διοικητική, Ναύσταθμος.*

— *Προσεχῶς: «Ἀντιφεμινισμὸς» δεκαπενθήμερος κοινωνικὴ ἐπιθεώρησις. Συνδρομαὶ ἐσατερικοῦ: Ἐτησία δραχ. 25, ἑξάμηνος 15, τρίμηνος 10. Γράψατε: Νοταρᾶν, Μαυροκορδάτου 11.*

— *Τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι, μορφωμένοι καὶ μὲ εὐγένειαν ψυχῆς, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Θεσσαλονίκης, Σύρου, Κερκύρας. Σκοπὸς θὰ γνωσθῇ. Γράψατε: «Τρεῖς ἀχωρίστους φίλους» p. r. Κέρκυρα.*

—*Seule... Γνωρίσατε δυνατὸν τρόπον ἀλληλογραφίας, ἐν ἀνάγκῃ μὲ προσωπικόν σου. Γράψε. Γνωστός.*

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

ΤΙ ΕΣΤΙ

GRAND CRI

ΕΙΝΕ ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΟΔΟΝ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 6Α

Ἁπλῆ ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ

ΗΣΤΗΛΗΜΟΥ

Νὰ λοιπὸν ποὺ βρίσκομαι σήμερα σ[illegible] χάριστο θέσιν νὰ σᾶς μιλήσω σὲ γεν[illegible] λὰ ἄδρὲς γραμμὲς γιὰ τὸν «ΑΡΡΑΒΩ[illegible] ΚΟΝ». Εἶναι τὸ νέον ἐρωτικὸ καὶ [illegible] μυθιστόρημα ποὺ ἔγραψεν ὁ κ. [illegible] ἐπίτηδες γιὰ τὴν «Σφαῖρα». Ὁ «ΑΡΡ[illegible] ΣΤΙΚΟΣ» εἶνε νέον, ἐντελῶς νέον κ[illegible] τὸν ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου, γραμμέν[illegible] νὰ πῇ κανεὶς μὲ ἐξαιρετικὸ κέφι καὶ [illegible] σμένο στὸ κολοῦπι ἐκεῖνο ποὺ ἔγράφησα [illegible] λίτερα, τὰ ἐρωτικώτερα, τὰ ἀληθινὰ [illegible] μάντζα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἀληθινὰ [illegible] ἀληθινὰ ρεαλιστικό, ἀληθινὰ [πραγματι[illegible] λίγο φαντασιτικὸ καὶ πάρα πολὺ ἀνθρώπι[illegible] τὸ εἶνε τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξε[illegible] ποὺ ἀρχίζει στὴ «Σφαῖρα» ἀπὸ τοῦ π[illegible] φύλλου.

*Ὁ «ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ» θ' ἀπ[illegible] μίαν καλὴν ἀπαρχὴν νέων καὶ μεγάλων ἀνα[illegible] νίσεων καὶ βελτιώσεων τῆς «Σφαίρας» τόσον [illegible] ἀπὸ τυπογραφικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ συντακτικῆς ἀπόψεις. Μοντέρνα ἐντελῶς πράμματα θὰ στολίσουν τὴς σελίδες μας. Οἱ ἀναγνῶσται μου μὲ γνωρίζουν πολὺ καλά. Ὅταν ὑπόσχομαι

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΓΙΛΜΑ ΠΡΟΣ ΠΙΡΔΙΚΟΥΝ

μ' πλίμ',
ιά; 'Ιγώ καλά μαι κι σι χιριτῶ

λυσαλέους κι' ἀπεριουρίστους.

Ἔμαθουν, ὄπ' λιές, μιτὰ χαρᾶς πὼς ἔπ'σις ἀφ' τὴν ἰλὴ κι' τσακίστ'κις κ' ἔσπασ' ς'τμούρ'σ ὄπ' θὰ γέν'ς μαθὲς σημειουμένου ζούδιου γιὰ νὰ σ'γνουρίζ' οὐ πᾶσα ἕνας ἐδῶ κ' ἰκεῖ κάτου.

ον δ'λαδὴς στρσβὸ τ'οὐ κλῆμα τὔφαϊ κι' γάϊδαρους κι' ἀπόγ'νι. Τὶ διάουλου θὰ σ' κάνου τὼρα ἀπουρῶ κ' ἰξίσταμαι. Νιὰ γ'ναῖκα κουψομισασμέν' σὰν κ' ἐλόουσ' μάειδι νὰ πέ'σ μπουρεῖ, μήειδ, νὰ σ'κουθῇ, μάειδ, ν' ἄπλωσ' τ' ἐιραδάκ' τ'ς νὰ μὲ χαδουλου ῞σῃ. Κι' νὰ σ'λλογιέμι πὼς μ'ἔπιασ' οὐχειμῶνας κι πὼς εἶνι πλέουν ἀπαραίτ'τους ἡ θηλυκουσερ- γικὴ συννενόησ'ς. 'Αλλὰ τί εἴδους συννινό- νὰ κάν' τινὰς μαζῆ σ' ὄπ' ὥς νὰ σ'κώ- ῞ινα σ' χέρ' τρώει οὐ λύκ'ς τ' ἄλλου; θεραπαῖς κὶ νὰ γέν'ς ἄνθρ'πους θὶ γ' οὐ ἥλιους τ' μισάν'χτα κὶ τ' φιγγάρι τ' ρεσ'μέρι. Κι' οὐ Μήτρους μάειδι νοσ'κόμους ἐγύρ'ψι νὰ γέν', μάειδι ἀστρουνόμ'ς, μάειδι ἀρχαιουκάπ'λους. Γιὰ δαύτου τ' δικαστήρ- γιου τ' ἑαυτοῦ μ', συνιλθὸν αὐθουρμήτ'ς κὶ σκεφθὲν κατὰ τ' νόμουν περὶ ἀναγκαίου κακὸν κ. τ. λ., ἀπ'φάσ'σι νὰ σ' δώκῃ ἀόριστ'ν ἀναρρουτ'κὴν ἄδειαν μέχρι συντιλείας τ' ῞ιων'ν. Ἀφ'σε μ' τ' ... νὰ ἀνιογήσου ἐλευ- τέρους κι' ἀπρουσκόπτους πρὸς εὐ ῞ιν καταλλήλου συνιργάτ'δους πρὸς διέλευσ'ν ἰφχάδ'στουν τ'ς χειμερ'νῆς περιόδου κὶ μόλ'ς μπῆ οὐ Μάης μὲ τ' καλὸ, ὄπ' θᾶχ' ἀνάγκη ν' ἀνατριχιάζου κὶ νὰ δρουσολουγιέμι, πάλε δ'κός σ' θᾶμαι, ἦγ'ν θὰ ἐπανέλθου παλιν εἰς τ'ς κλασ'κὰς κὶ μυρουβόλ'ς ἀγκάλας σ'.

Ἴν τοῦ μεταξὺ θὰ σ' στείλου σὰ πέρα τοὺν πάτερ 'Αγκαθάγγιλου γιὰ νὰ σ' λέῃ παραμύθια κὶ νὰ πιρνάῃ ἡ ὥρα σ', νὰ φχαριστιέσι, νὰ ξιχνᾶς τ'ς συφουρὲς σ'. Μὴ νουμίσ', ρὲ ἄραχλη, ὅτ' θὰ σὶ ξιγράψου ἀφ' τὸν ἐρωτ'κό μ' κατάστιχου κὶ πὼς θὰ σὶ ξιχάσου ντὶπ γιὰ ντ!... Θὰ σ' θ'μᾶμι πάντα φόντας φταρνίζουμι κὶ φόντας θὰ βρίσκουμι εἰς τὰ ἰνδότερα τ' δωματίου κὶ καμμίαν ἀντθίδαν ἰφσλπαγγικιὰν κὶ ψυχ'κάραν. Θὰ μ' πῇς πὼς εἶνε σκληρὴ αὐτὴ ἡ ἰγκατάλ'ψις.

Τί νὰ σ' κάνου; Ὅσ' ἦταν καλουκαῖρι σ' ἄντιχα καὶ σὶ παράντιχα. Μ' ἀδύν'τη ἦσ'ν, μὰ ξιγοφιασμέν' τζιτζίκια'α κουντά σ' ὅσιους γινόμ'ν μὰ μ'λιὰ δὲν ἔβγανα. Τώρα φόντας ἔπιασι τ' κούου πὼς νὰ στοὺ πῶ; Δὶν ἀντέχου. Ἔμαθα στ' ζέστ' κὶ τρέμου σὰν τὸ γατὶ τρέμου.

Θὰ μ' πῇς πὼς μ' ἀγαπᾷς πιρισπούδαχτα κὶ πὼς θ' αὐτουχτουνήσ'ς φόντας σ' ἀφήκου. Τήρα καλά, κατακακόμ'ρου, μὴν πάρ'ς κανὰ μπιστόλ' γιὰ κανὰ μαχαῖρ' κὶ βρῶ κ' ἰγὼ τ'ν μπιλάμ'κιμὶ κατηγουρήσ'γμαθὲς ἐπὶσυνεργασίᾳ εἰς ζουωκτουνίαν τί σ' ἀφαλοχ'ψα. Θὲς ν' αὐτουχτουνήσῃς, βρὲς κάτ' ὄπ' νὰ σὶ τρουμάξ', νὰ σπάσ' ἡ χουλήσ'κι' νὰ πᾷς κατ' ἀνέμου. Στάσου κατάμπρουσθεν στοὺν καθρεφτάκ' σ'τήρα καλὰ μέσα, τρόμαξε κὶσ'χωρέσου. Θὰ τ' γράψ'ν μαθὲς κ' ἡ φημερίδις κὶ θὰ θγάν'ς ὄν'μα.

Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κὶ ἀντίου μ',

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΙΑΛΟΥΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Συμβουλαὶ μητρὸς

— Πρόσεξε, κόρη μου νὰ μὴ δίνῃς κανένα ραντεβοῦ μέσα στὸ δρόμο γιὰ νὰ μὴ καταντήσῃς γυναῖκα τοῦ δρόμου.

— 'Ησύχασε, μαμά. 'Ο Νῖκος μὲ παίρνει πάντα στὸ σπίτι του.

Συκοφαντία

— Τί μοῦ εἶπαν, Λουΐζα; 'Εκοιμήθηκες χθὲς τὴν νύχτα μ' ἕναν κύριον;

— Ψέμματα, θεία. Δὲν ἦταν ἀκόμη νύχτα.

Τοῦ δρόμου

— Χρυσοχόος εἶναι ὁ πατέρας ἐκείνης ἐκεῖ τῆς μικρῆς;

— Γιατί;

— Δὲ βλέπεις ποῦ ἔχει βλ... τῆ...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι

Τὸ ἔριφσον ἔξω,
ἠγαπητοί ἀδελφοί,
ἤγουν ὄξω φτώχεια
καὶ πυρὶ μιχθεῖτω ἡ γῆ
Καίπερ οὖν ἡ ἀτυχές μοι πενία,
βουλομένη πεπέρασιν καλὴν καὶ βελτία,
μέγαν γλένδιον μετὰ Λουκουλείου γεφμάτου.
ἔλαβεν χώραν μὲ πόσιν κοκκινελίου κράσου πρὸς κατεφνασμὸν τοῦ νευρικοῦ συσθημάτου,
τὸ ὁποῖον πρὸς διαπέρασιν τῶν σε- [κλετίων.

Διὰ τᾶπτα, λαοφιλές μοι
ἀκροαθήριον,
προτιμησάμενος μεταβεῖν
εἰς τὸ ψησθήριον,
ὅπερ ἐγγὺς τοῦ Λαβριέως
τὸν σταθμόν,
παντὶ κυριὸς καὶ κυρίου
γνωσθόν,
καθάπερ ἐφευρίσκεις ἀμνὸν, Γαλὶν
καὶ χοιρίδιον ὀπτόν, τὸ ὁποῖον
μυρόβλητος τοποθεσία μεγαλεῖον!
Κάτσας ὅθεν ἐξωτερικῶς πρὸς μυρισμὸν
ἐγευσάμην ὥσπερ ζῶον
μυρικασθικόν,
καθόπερ πρὸς ποίησιν
πραγχατικοῦ φαγίου
ἀπητοῦσιν σ' ... ψῆσθαι
ἄπρ... ἀμερικανὸς δολλαρίου.
Μένω ὅθεν ὑπόχρεως διὰ τὴν εὐκολίαν,
τὸ ὁποῖον
εὐχηθῆτε μοι καὶ εἰς ἕτερα μὲ ὑγείαν.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ὑστερογραπτέον

Ἔληψον, ὦ Σπαρθιᾶται
τὴν σεαπτοῦ δροχμάδα
καὶ ἐξαπέστειλον τὴν ἐμαπτοῦ φυλλάδα,
τὸ ὁποῖον
ποσῶς δὲν ἐπαλκεῖ διὰ φασιόλους γιαγνίον.

Ὁ ἀπτὸς

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΗΣ **"ΣΦΑΙΡΑΣ,,**

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ **ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:**

"Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟς,,

Γραμμένο ἐπίτηδες γιὰ τὴ «Σφαῖρα»

Εἶναι μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐρωτικὴ ἱστορία, ποὺ ἐξελίσσεται στὴν Πόλη, στὴ Σμύρνη καὶ τέλος στὰς 'Αθήνας.

Εἶναι ἡ ὡραία ἐκδίκησις μιᾶς νέας γυναίκας ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἀραβώνιασε μιὰ φορὰ καὶ τὴν ἐγκατέλειψε κατεστραμμένη.

Εἶναι ἡ ἀνάλυσις ἑνὸς αἰσθήματος ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ ἀντιπάθεια, γίνεται συμπάθεια, φτάνει ὥς τὸν ἔρωτα, μεταβάλλεται σὲ μῖσος καὶ τελειώνει σὲ περιφρόνησι καὶ ἀδιαφορία.

Εἶναι ἡ γυναικεία ψυχολογία ὁλόκληρη μέσα στὸν «'Αραβωνιαστικό», ποὺ ἔχει σκηνὲς ἀπρόοπτες καὶ ἀφάνταστες, καὶ θὰ τέρψῃ, θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ διδάξῃ.

"Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟς,,

θὰ ρουφηχθῇ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τῆς ἀναγνώστριες τῆς «ΣΦΑΙΡΑΣ».

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΔΕΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μπῆκες λοιπὸς στὸ νόημα, ρὲ Μανιώ μου δεμοκράτισσα καὶ μοναρχικιά; Δεμοκρατία, ρέ, ἔχουμε, χαμουρεύεσαι κανιὰ στάλα περὶ δεμοκρατία, γιὰ ὄχι; Δεμοκρατία, ἀδρεφάκι, εἶναι ἕνα πρᾶμμα ποὺ τὸ αἰστάνουνται οὔλοι οἱ ἀθρῶποι καὶ τ' ἀπολαβαίνουνε. Π.χ. τί θὰ πῇ νὰ μοῦ παρασταίνῃ τὸ Μαρκήσιο ὁ κὺρ Χαράλαμπος ὁ ταβερνιάρης ἐπειδή, της κι' αὐτὸς ἔχει βάνει κρασὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω; Σάμπως δὲν εἴμαστε ἴσοι, ἀδρεφάκι, καὶ πρὸς τὰ ἄνου καὶ πρὸς τὰ κάτου καὶ πρὸς τὰ παρακάτου; Ἄ δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰν τὸ πίνω τὸ κρασὶ ὅρσε, κὺρ Χαραλάμπη, μου μὲ τὰ βαρέλια σου.. Ποδόλουτρο θᾶκανες μεσ' στὸ κρασὶ καὶ τότες ἔστεται ἡ ἐσχάτη λαοπλάνη χοῖρος τῆς πρώτης. Μιλάω 'Ομηρικῶς;

Μὰ τώρα πᾶν' αὐτά. Ἔχεις τοῦ λόγου σου τὰ κρασά, κὺρ Χαραλάμπη; ἔχω κ' ἐγὼ τὸ στομάχι μου. Μεδὲν λοιπὸν ἡ διαφθορὰ κὶ βάνε νὰ πιοῦμε.

Ὕστερης ἔρχεται καὶ τὸ τρυφερὸ ζήτημα, ρὲ πουλάκι μου. Περὶ γυναικομανία δηλαδὴς καὶ οἴστημα. Θέλω νὰ πῶ μὲ ἄλλα λόγια πὼς θὰ σκολάσουνε μερικοὶ κουραμπιέδες ποὺ σοῦ κάθουντι σήμερης στὸ «Ντορὲ» καὶ σοῦ καψουρεύουνται περὶ κιτακτῆσες, διπλωμάτα, δὸν Ζουὰν δηλαδὴς καὶ δὲν συμμαζόνεται. Δὲ θᾶχῃ πειὰ ἀρεστοκρατία, λιμοκοντόροι καὶ τὰ ρέστα. Σ' ἀρέσει μιὰ Εὔα; Τῆς ρίγνεσαι τὴν περιβουτᾷς ἀνεδοιάστως καὶ μὲ τὸ κατεπτεῖαν καὶ τὴν ὁδηγᾷς ἐν μπομπῇ καὶ παρατάξεσιν εἰς τὸ πραιτώριο καὶ πάει δουλειά της. 'Εκμὲκ κανταΐφι τὸ πρᾶμμα καὶ μπαλαβᾶς πολίτικος, ἀμάν, Χριστέ μου, τὰ πάθη σου! Δὲ θὰ σοῦ λέει ὁ ἄλλος γιατὶ τὴ βούτηξες μιὰ καὶ δὲ φόραγες κουστοῦμι Χρυσικόπουλου μονὲ μεταφρασμένο σακογέλεο ἀπ' τὴν ἑταιρία Γιουσουρούμ καὶ σία. Ντυμένος ἔσαι, μπαλωμένος εἶσαι, ὁ Βλάμης εἶσαι, γιὰ ὁ διαφεντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας τὸ ἴδιο θὰ εἶναι. Τὸ ἴδιο δηλαδὴς δικαίωμα θᾶχετε, καταλαβαίνεις; Αὐτο, ρὲ Μανιὼ εἰδολολάτρισσα, θὰ πῇ δεμοκρατία. 'Ισότη κι' εὐταξία παντοῦ ἀπὸ ταβέρνα μέχρι κρεββάτι. Ὥς τώρα ἤσαντε κάτι σερνικοθήλυκοι, ποὺ ἐπειδήτης κι' ἀλλάζανε κάθε ὀχτὼ κοστοῦμι θέλανε νὰ χουνε μονοπώλιο τῶν ἀσπασμὸ τῶν ἀγγέλω πρὸς τὰ ἄστρα... Ὄχι, ρέ. Γιατί; Σάμπως κ' ἐμᾶς δὲ μᾶς ἔκανε μάννα καὶ μάλιστα μ' ἕνα μονάχα μπαμπᾶ..; Κάτου τὸ λοιπὸς ἡ ἀρεστοκρατία καὶ ἡ διακρῖσες, κάτου τὰ κουστούμια καὶ ἡ τσιριτσιντζουλες. Οὔλοι θάμαστε ἕνα πρᾶμμα, Μανίτσαμου. Ἴσοι σ' οὔλα καὶ στὸ φαὶ καὶ στὸν ἔρωτα καὶ στὸν ὕπνο. Αὐτὸ θὰ πῇ δεμοκρατία καὶ ὄχι περὶ χοντρὰ ὀνόματα καὶ φουσκωμένα ἄντερα. Συμφωνεῖς ρὲ προαιώνια; Ἄντε γειά σου, ἐλα τώρα νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς ἕνα, γιατὶ θαρρῶ πῶς ἔπιασε βορριᾶς καὶ καιρὸς εἶναι νὰ βάνουμε σ' ἐνέργεια τὸ καλοριφέρ. Εἴπεστίποτης; **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

ΒΡΑΔΥΕΣ ΠΟΥ ΕΠΕΡΑΣΑΝ

Μὲ περίμενες μὲ λουλούδια στὸ χέρι ὅταν γυρνοῦσα ἐκεῖνα τὰ βράδυα στῆς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἀγάπης μας μὲς τὸ βαθύσκιο περιβόλι τοῦ ἔρωνα, καὶ μὲ πρόσεχες μὲ τὰ ἐρωτιάρικα μάτια σου ἀπὸ μακρυὰ σὰ νὰ μοῦ ἔλεγαν· «Κύτταξε πῶς σὲ προσμένει ἡ ἀγαπημένη σου· νοιῶσε τὸν πόνον τῆς καρδίας μου ποῦ ποτὲ σου δὲν μ' ἀγάπησες. Βλέπεις πῶς ὑποφέρω γιὰ σένα μέσα σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι. Μὲ συντροφεύει ἡ πνοή σου καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά.»

Ἦταν τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔλεγαν τὰ μάτια σου, καὶ ἐγὼ τὰ πίστεψα γιατὶ εἶχα νοιώσει τὴν φλόγα ποῦ ἔκαιγε τὴν καρδιά μου. 'Αλλὰ μία βραδυὰ ἀπότομα τὸ φεγγάρι ἐχλώμιασε καὶ μ' ἄφισε στὸ σκοτάδι, τὴν ὥρα ποῦ τὰ λουλούδια ἄρχιζαν νὰ γέρνουν ἕνα ἕνα γιατὶ εἶχε περάσει ἡ ἄνοιξις.

Ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ ποῦ ἄρχισες νὰ μὲ ξεχνᾷς.

Ἀγαμέμνων Μπαρῶνος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ κυρία Πετράκη μπῆκε βιαστικά στὸ δωμάτιο τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Ἡ θεία σου ἐτηλεφώνησε νὰ πᾶς νὰ περάσῃς τὸ ἀπόγευμα μαζύ της. Ντύσου.

— Μά, μαμάκα μου.

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά. Λυπᾶσαι βέβαια ποὺ δὲ θάβρῃς στὸ δρόμο τὸν παλιό - ποιητή σου, τὸν Νίκο Μουστραφίδη. Μὰ ἔννοιά σου καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ τηλεφωνήσω στῆς θείας σου γιὰ νὰ μάθω ἂν πῆγες. Καὶ γιὰ ἕνα παλαβὸ τώρα κάθεσαι καὶ ἀρνεῖσαι νὰ πάῃς ἕναν ἠλικιωμένον ἄνθρωπο ποὺ εἶναι γεμᾶτος λεπτά. Εἶναι ἠλίθιο νὰ τὸ ξέρῃς !

— Σᾶς παρακαλῶ...

— Δὲ θὰ μὲ συνοδεύσῃς ;

— Ξέρεις καλὰ πῶς περιμένω τὴν καινούργια μαγειρίσσα.

Τὰ μάτια τῆς Νίτσας ἄστραψαν γιὰ μιὰ στιγμή.

— Ναί,βέβαια, τὸξέχασα. Ὡρεβούάρ, μαμά.

Μόλις σχεδὸν ἔφυγε ἡ νεαρα Νίτσα κατέφθασε ἡ καινούργια μαγείρισσα μ' ἕνα τεράστιο μπαοῦλο ποὺ φαινόταν πολὺ βαρύ. Ἡ κυρία Πετράκη διέταξε νὰ μεταφερθῇ στὴ σοφίτα, ἡ μαγείρισσα ὅμως τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ ἀφισουν προσωρινῶς γιὰ κείνη τὴ βραδυὰ στὴ κουζίνα. προφασιζομένη ὅτι εἶχε μέσα τίς οἰκονομίες ποὺ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τῆς πήγαινε σὲ μιὰ τράπεζα. Αὐτὰ ὅλα ὅμως ἄρχισαν νὰ βάζουν σὲ ὑποψίες τὴν κυρια Πετράκη. Ἂν καὶ ἡ μαγείρισσα τῆς εἶχε συστηθῆ θερμὰ ἀπὸ κάποια φίλη τῆς Νίτσας, ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ βάρος τοῦ μπαούλου, ἀπὸ τὴν ὄρνηση της νὰ το πάνε στὴ σοφίτα κατάλαβε ὅτι ἡ μαγείρισσα κάτι...τῆς μαγείρευε. Τί μποροῦσε νὰ εἶχε μέσα στὸ μπαοῦλο ; Τὴν ἔστειλε ἀμέσως στὴν ἀγορὰ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ μάθῃ. Γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ἐλεύθερη στῆς κινήσεις ἔβγαλε τὴ ρόμπα της, τὸν κορσὲ της καὶ πέρασε ἕνα πενιουὰρ κάτω ἀπ' τὸ ὑποῦο ἦταν μισόγυμνη . πρέπει δὲ νὰ σημειώσεις ὅτι ἡ κυρα Πετράκη βιστιόντων πολὺ καλὰ – ἦρθε ἕνα παλιὸ ρεβόλβερ καὶ ἕνα μάτσο κλειδιὰ καὶ τοπο κτήθηκε ἀπέναντι ἀπ' τὸ μυστηριῶδες καὶ ὀγκωδέστατο μπαοῦλο. Εἶπε :

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι κανεὶς μέσα στὸ μπαοῦλο. Ἀλλὰ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ πυροβολήσω τρεῖς φορὲς μὲ τὸ πιστόλι ποὺ κρατάω ἐκεῖ ποὺ νομίζω πῶς θὰ εἶναι καλὰ ἅμα μετρήσω ὡς τὰ τρία. Λοιπόν-..Ἕνα . Δύο...

—Ἐλεοσὲ!ἀκούστηκεμιὰφωνή. Παραδίδομαι.

— Θυμάσια.Ἔχετε ὅπλα; — Ὄχι.

— Πότε λογαριάζατε νὰ βγῆτε ;

— Τὴ νύχτα.

— Ἦταν ὅλα σχεδιασμένα; — Ναί.

— Ἀπὸ πότε ; — Ἀπὸ προχθὲς τὸ βράδυ.

— Τ' ὄνομά σας !

— Νίκος Μουστραφίδης.

— Πῶς ; ἐσεῖς ;... Ἐπολμήσατε λοιπόν... Ἕνα κλειδί, ἄλλο κλειδὶ σεὶν κλειδαριὰ τοῦ μπαούλου καὶ σὲ λίγο ὁ κ. Νίκος βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν κ. Πετράκη τρέμοντας. Τὸν ὡδήγησε στὴν κάμαρά της.

—Τὰ εἴχατε συμφωνήσει μὲ τὴ Νίτσα ;

— Μάλιστα.

—Καὶ ἦταν ἡ πρώτη δοκιμὴ τοῦ γάμουσας;

— Μαζύ της ;

— Ναί, ἠλίθιε!— Μάλιστα.

— Λοιπόν σὲ λίγο θὰ ξαναμπῆτε στὸ μπαοῦλο σας καὶ θὰ πᾶτε νὰ βρῆτε τὴ νύχτα τὴν τὴν κόρη μου στὴν καμαρά της.

— Πῶς κυρία...;!

— Νά, ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὅρον. Θὰ περάσῃς προηγουμένως μία ὥρα μαζύ μου στὸ κρεββάτι μου.

Μὲ κὶ κινημα παρθενικὸνρίχνει τὸπενιουὰρ καὶ ἀποκαλύπτεται στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ μὲ ὅλας τὰς ὡραίας καμπυλότητάς της. Θέλετε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ κ. Μουστραφίδης ἔγινε ἐρωμένος τῆς μαμᾶς καὶ ἡ δὲ Νίνα ἐπανδρεύθηκε τὸν κύριο μὲ τὰ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πολλὰ χρήματα. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ καλὴ μητέρα ποὺ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ συμφέρον του.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Ἕνα δάκρυ

— Λοιπόν, θὰ γίνουμε φίλοι !

— Ὄχι, κύριε. Εἶσθε πολὺ νευρικός.

— Δὶν θὰ μὲ λυπηθῆτε λοιπὸν διόλου ; Βλέπω πολὺ καλὰ στὰ μάτια σας πὼς ὑπάρχει κάποια καλὴ διάθεση γιὰ μένα.

— Ἔχω διάθεση ; Ἴσως, διότι πρὸ ὀλίγου ἐπῆρα ἕνα χλιαρὸ ἀρωματικὸ λουτρό.

— Κ' ἐκεῖνα ποῦ μοῦ γράφετε ;

— Δὶν τἄγραψα γιὰ σᾶς. Ἐνόμιζα πὼς θὰ τὰ δημοσιεύσετε.

— Μὲ μισεῖτε λοιπόν ;

— Καθόλου, φίλε μου. Θέλω νὰ σᾶς ἔχω φίλον καὶ πλέον οὔ.

— Δὶν λέτε τὴν ἀλήθεια. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι σᾶς συγκινῶ. Διεκρινα ἕνα δάκρυ στὸ δεξιό σας μάτι.

— Ἀχ, ναί. . Δακρύζω, δακρύζω... Κάποιο πετραδάκι μοῦ μπῆκε στὸ μάτι.

— Χαίρετε.

Θεωρία

— Κυρία μου, ὁ ἔρως μοιάζει μὲ φαρμακον. Ὠφελεῖ καὶ βλάπτει ἀναλόγως τῆς δόσεως, ποὺ θὰ διορίσῃ ὁ γιατρός.

— Ἐ.ς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ ἰατρὸς φυσικὰ εἶσθ' ἐσεῖς ;

— Β βαίως.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε, εἶσθε ἕνας κομπογιανίτης. Ἡ δόσις σας ἦτο λανθασμένη.

— Ἐχετε λόγους ;

— Βεβαίως. Χθὲς μοῦ ἐστείλατε πέντε γράμματα μαζῆ. Δόσις δηλαδὴ ὑπερβολική. Μ' ἔπιασε τὸ κεφάλι μου. Λοιπον, ἐὰν θέλετε νὰ περάσουμε, καλὰ θὰ μ' ἀκούσετε. Συμφωνῶ ὅτι ὁ ἔρως μοιάζει μὲ φάρμακον. Ἀπὸ τὸ φάρμακον αὐτὸ θὰ παίρνετε κ' ἐσεῖς κ' ἐγὼ ἕνα μόνον κουταλάκι τὴν ἡμέρα ;

— Καὶ τὴ νύχτα ;

— Σιωπή ! Σπανίως παίρνουν γιατοικὰ τὴ νύχτα.

Ο ΠΥΜ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΡΩΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΙΔΑΡΟΣ

Τί ἤθελες; λοιπόν, κυρία μου; νὰ μιμηθῇς τὴν κυρία Τριαντσφύλλου ; (Ἀλήθεια, τί γίνεται αὐτήψυχή ; Θὰ γίνῃ καμμιὰ φορὰ ἡ δίκη της; Ἡ μήπως θὰ τὴν ἀποφυλακίσουν γιὰ νὰ βόλουν μέσα τὸν... Καλομίρη ;) Σὲ ἕδα προχθὲς στὸ σταθμὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ νὰ διαπραγματεύεσαι μ' ἕνα ἀγοράκι 15 χρόνων.Τροφεροῦδι λοιπόν. Πῶς δὲν φροντίζεις νὰ τὸ υἱοθετήσῃς. Ὁ γέρο μπαμπαλῆς ὁ ἄντρας σου ἔσο βεβαία πὼς θὰ εὐχαριστιηθῇ.

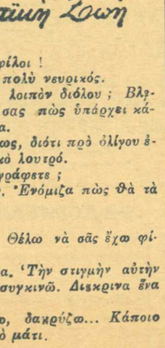

Μὰ γιὰ πές μου τώρα: Τί γοῦστο βρίσκεις στὴν ἀγουρίδα αὐτή; Θὰ μοῦ πῶς εἶναι τώρα τῆς μόδας νὰ ἐρωτεύονται ἢ κυρίες τὰ μικρὰ ἀγόρια. Τὸ ἀρνάκι τοῦ γάλακτος εἶναι βέβαια τρυφερώτερο ἀπὸ τὸ βωδινό, δὲν βγάζῃ ὅμως δυνατὸ ζουμί. Κ' ἐσύ, κυρία μου,ἔχεις ἀνάγκη νὰ δυναμώσῃς. Δηλαδή, χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐραστή σου, φρόντισε νὰ βρῇς καὶ κανένα μεγάλο. Πάντα στὴ γυναῖκα εἶναι ἀπαραίτητοιοἱ δυὸ ἐρασταί. Δηλαδὴ στὴ γυναῖκα ποὺ ἔρει τὸ συμφέρον της καὶ μάλιστα στὴν γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἔχει σχέσεις καὶ μὲ ἕνα ἀγοράκι. Νὰ τί χρειάζεται ὁ μεγάλος κύριος. Π. χ. μπορεῖ καμμιὰ μέρα νὰ βαρεθῇς τὸν μικρὸν κ' ἀντὶ νὰ τὸν στείλῃς πίσω στὴ μαμά του νὰ τὸν στείλῃς στὰς αἰωνίους μονὰς μὲ μιὰ σφαῖρα. Ἔπειτα ; Ἔπειτα σοῦ μένει ὁ μεγάλος. Ἐξ ἄλλου μπορεῖ ὁ μεγάλος νὰ σοῦ κάνῃ καμμιὰ ἀπιστία. Ἔχεις τότε γιὰ ὡραῖο ρεζερβὲ τὸ μικρό. Δὲν λέω πῶς εἶναι ἄρχημο νὰ ἔχῃς σχέσι μὲ παιδάκι. Φρόντισε ὅμως καὶ γιὰ κανένα παιδαρο. Ἄκουσέ με κοὶ γρήγορα θὰ μοῦ ἐκφράσῃς τὴν εὐγνωμοσύνην σου, κυρία Τριανταφύλλου... Pardon, κυρία Κλή, ἤθελα νὰ πῶ.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΑΛΙΟ

Ἡ Μαντὼ ἔκανε πάλι σκηνὰς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴ ἔξω ἀπὸ ἕνα κατάστημα εἰδῶν πολυτελείας τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ ἀφορμὴ τιποτένια. Ἕνα παλτὸ ἀπὸ βελοὺρ ντὲ λίν, γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρη γουνα. Τὸ ὅλον δραχ. 4 200. Ὁ ἄντρας τη , ποὺ ἀγαπᾷ νὰ τὴν βλέπῃ πάντοτε ὡραία, τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπρόβαλλε κάποιαν ἀντίστασιν.

—Παιδί μου, Μαντώ, τῆς εἶπε. Τί ἔχει ἡ κάπα σου ; Μπορεῖς κάλλιστα νὰ τὴν μεταποιήσῃς σὲ παλτό.

—Τί κουτός, ἔκανεν ἡ Μαντώ. Κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις τότε τί κάπα ;

—Μεταποιεῖς τότε πάλι τὸ παλτὸ σὲ κάπα. Αὐτὸ ἔφθανε γιὰ νὰ ἐρεθισθῇ ἡ Μαντώ.

—Τὰ καταλαβαίνω ὅλα, ἐφώναξεν. Οἰκονομίες σ' ἐμένα γιὰ νὰ ξοδεύῃς γιὰ τὰ δικά σου σπόρτ. Πολὺ καλά, κύριε. Δὲν θὰ μπορέσω, φυσικά, νὰ περπατήσω γυμνή. Ἄς μὴ νομίσῃς πῶς θὰ σοῦ κάνω τὸ γοῦστο νὰ νευθῶ σὰν ὑπηρέτρια τοῦ 14ου αἰῶνος. Τὸ παλιὸ θ' ἀγορασθῇ, φίλε μου, κι' ἂν δὲν ἀγορ σθῇ ἀπὸ σένα, θ' ἀγορασθῇ ἀπὸ ἄλλον. Ὠρβουάρ.

—Μαντώ, Μαντώ...νὰ σοῦ πῶ...

Ἡ Μανιὼ ὅμως ἐπήδησε σ' ἕνα ἀμαξάκι, ἔδωσε μιὰ τυχαία διεύθυνσιν καὶ ἐγίνηκεν ἄφαντη.

—Ἔχει γοῦστο ἡ τσαπερδόια νὰ μοῦ σκαρώσῃ τίποτε, ἐσκέφθη ὁ ἄνδρας της κ' ἔτρεξε σπίτι.

Βρῆκε τὴ Μαντὼ ντεκλιξέ. Ἐπρόβαρε κάποιο ὤμορφο παλτὸ ἀπὸ γουνα.

—Παναγία μου, ἐψιθύρισεν ὁ σύζυγος...τόσο γρήγορα ἀνεργεῖ αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Λοιπόν, Μαντώ ; τῆς ἔκανεν αὐτοῦσηρά. Αὐτὸ ἐδῶ ;

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ καινούργιο παλτό μου...

— Καὶ τὸ ἀγόρασες ;..

— Ὄχι, δὲν τὸ ἀγόρασα. Τὸ ἔκλεψα. Περίμενε τώρα. Θἀρθῇ ὁ ἀστυνόμος νὰ μὲ ζητήσῃ ὕστερα ὁ καταστηματάρχης, ὕστερα οἱ χωροφύλακες, θὰ γράφουν κ' ἡ ἐφημερίδες, θὰ γίνω ρεζίλι, πρὸ πάντων θὰ γίνῃ ρεζίλι τὸ δικό σου ὄνομα... Θὰ μὲ πάνε στὸ δικαστήριο κ' ἐκεῖ θὰ πῶ ὅτι ὁἠθικὸς αὐτουργὸς εἶσαι ἐσύ, κύριε ἐσύ πού δὲν ἤθελες νὰ δώσῃς 4 παληοχιλιάδες...

— Εἶναι τρομερόν, ἐβρυχήθη ὁ σύζυγος. Τί πῆγες κ' ἔκανες ;

— Ἡσύχασε, παρακαλῶ. Σοῦ εἶπα ψέμματα. Τὸ παλτὸ τ' ἀγόρασα μὲ χρήματα ποὺ τὰ δανείσθηκα ἀπὸ τὸ Μιχάλη..

— Ἀπὸ τὸ Μιχάλι ; τὸν πειὸ ἄσπονδο ἐχθρό μου ; Μαντώ, εἶσαι τρελλή ; Δὲν μὲ λυπᾶσαι δίολου.

— Σὲ λυπᾶμαι, καϋμένε, λιγάκι γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Τὸ παλιὸ αὐτο μοῦ τὸ χάρισεν ἡ Καίτη. Τὸ ἀγόρασα προχθές, ἀλλὰ ξέρεις τώρα ἐπίθανα ἡ μητέρα της καὶ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ τὸ φορέσῃ.

— Ἡ Καίτη ;

— Ναί.

Συμφορά μου, διελογίσθη ὁ σύζυγος. Εἶναι τὸ παλτὸ πιὸ τῆς ἐχάρισα ἐγὼ προχθές. Μαντώ, νὰ δοθῇ πίσω αὐτὸ τὸ παλτό. Ἀμέσως.

— Πῶς εἴπατε ;

— Νὰ δοθῇ πίσω καὶ νὰ ντυθῇς νὰ πᾶμε νὰ σ' ἀγοράσω ἄλλο. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χαρίζουν πράγματα.

— Πολὺ καλά, ἀντρούλη μου. Ὅπως θέλεις.

Ο ΑΤΤΙΚ

ΠΕΝΘΗ

ΜΑΡΙΑ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΗΛ

Ἐπέθανε προχθὲς στὸ Μαρούσι, στὴν ἡλικία τῶν γλυκυτέρων ὀνειροπολημάτων, στὴν ἡλικία αὐτὴν ποὺ δὲν δύει ὁ ἥλιος τῆς ἐλπίδος καὶ τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης δὲν μαραίνονται. Ὅλα γύρω της φωτεινὰ καὶ μεγάλα τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὴ ζωὴ κι' αὐτὴ ἐκυτοῦσεν, ἀγαπιοῦσεν, ἐπίστευε κι' ἐπερίμενε... Μά, ἐκεῖ κάπου κοντά, κοντὰ στὰ λουλούδια καὶ στὰ φῶτα, παρεμόνευν ὁ θάνατος. Καὶ τὴν συνεπῆρεν ἕνα μουντὸ δειλινὸ κι' ἔσβυσεν ἡ κόρη σὰν ἄστρο κ' ἐπέταξε σὰν πουλί. Τόσες ἀγάπες θὰ κλαῖνε τὸ χαμό της, τόσες ὠμορφιές, Ἡ ἀγάπες ποὺ μένουν ἄς παρηγορήσουν τοὺς δικούς της γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ χάσανε.

Α. ΔΑΥΙΔ

MARIA CORELLI

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μεταφρ.δίδος ALEX

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ναί ὅσο τέρας καὶ ἂν εἶναι δὲν θὰ θέλεις βέβαια νὰ ἐπιβαρύνῃς τὴν συνείδησί σου μὲ τὸν θάνατόν του. Λοιπὸν ὅταν σὲ ἀνάκη ὑξουν βασιλέα ζήτησέ τους ὡς ἀντάλλαγμα χάριν διὰ τὸν πατέρα σου. Ἅμα τοὺς θέσεις ἔτσι τὸ ζήτημα δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀρνηθοῦν. Ἀλλοιῶς τὸν ἔχουν ἀποφασισμένον.

—Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητῆς εἶναι ὑπέρτερο τῶν δυνάμεών μου.

—Τὸ ξεύρω, ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι τὸ χρεωστεῖς εἰς τὴν Γκλόρια;

—Ἡ Γκλόρια δὲν ἐνδιαφέρετ ι κ' αὐτὴ γιὰ τὸν θρόνον.

Ἤμουν βεβαία γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν νομίζεις πὼς τῆς ἀξίζει ; Ἐπειτα τί ἰδανικὴ Βασίλισσα θὰ ἦ ανε ἡ Γκλόρια !

—Ἀγαπημένη μου ἀδελφή ! εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος συγκεκινημένος. Νὰ ἤξευρε ἡ Γκλόρια τί ὑπερασπιστὴν ἔχει εἰς ἐσέ ! Πῶς θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὅταν σὲ γνωρίσῃ.

—Θὰ εἴχαμε γνωρισθῆ πρὸ πολλοῦ ἂν εἶχα μάθη τὸ αἴσθημά σας, ἀλλὰ ξέρεις εἰμαι μισάνθρωπος καὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ γνωριμίες, ἀλλὰ τότε κάτι θά μὲ ἔσπρωχνε εἰς αὐτήν. Καὶ πάλιν ὅμως ράν κάτι νὰ μοῦ ἔλεγε μέσα μου πὼς θὰ-ἐμάθαινα αὐτὸ ποὺ ἔμαθα καὶ ὅταν ἄκουα τὸν Σέργιο Θόρντ νὰ μιλῆ γι' αὐτὴν αἰσθανόμουνα ἀνέκαθεν ἕνα εἶδος συμπαθείας.

—Πές μου πότε θὰ γνωρισθῆτε, Ντινόρα ;

—Μὰ τὸ γρηγορώτερο.

—Τότε λοιπὸν αὔριο κιόλας, Κι' ὕστερα θὰ ἔλθῃς νὸ κατοικήσῃς μαζύ μας.

—Αὐτὸ εἶναι λιγάκι πιὸ δύσκολο, ἀπήντησεν ἡ Ντινόρα μὲ λίγη μελαγχολία. Δὲν πρέπει νὰ φανῶ ἀχάριστη εἰς τὸν Σέργιο Θόρντ. Δὲν πρέπει νὰ ξ·χάσω πὼς αὐτὸς μοῦ εἶχε φανῆ προστάτης τόσον καιρό.

—Ἀλλά, ἀ,απητή μου, δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτὸς μαζύ μας.

—Μὴ ξεχνᾶς, Ἀλβέρτο ὅτι ὁ Σέργιος Θόρντ εἶναι ἀρχηγὸς Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος καὶ φυσικὰ δέν ἔχει καμμία θέσι μέσα εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς πρίγκηπος.

—Ἑνὸς πρίγκιπος ναί, ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ ἐ'πα ὅτι θὰ παραιτηθῶ τῶν δικαιωμάτων μου καὶ θ,ζήσω ὡς ἁπλοῦς ἰδιώτης ἴσως μάλιστα καὶ εἰς ξένο μέρος.

—Ἂς εἶναι, αὐτὸ θὰ τὸ συζητήσωμε ἀργότερα, εἶπεν ἡ Ντινόρα. Πάντως ὅμως ὑπ ολογίζω ὅτι αὔριον θὰ μπορέσω νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τὴν Γκλόρια.

—Ὡραῖα. Δ'ν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ εἰπῆς τὴν ὥρα ποὺ θέλεις νὰ ἔλθῃς καὶ θὰ ,τεί ω τὸ αὐτοκίνητον μὲ τὸν Φὸν Κλομπεν. Δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ Μὰξ Κρόμπ ξεύρεις..

—Ναί,τὸ ἐκατάλαβα τὴν ἡμέ α ποὺ μ'ἐ ῆγιν ἐπάνω εἰς τὸ πα'άτι. Αὐτὸς ἐκρύβετο ὅσο ἠμποροῦσε,ἀλλὰδὲν ἤθελα πολὺ νὰ τ ν ἀναγνωρίσω.

—Ξεύρεις εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀποὐτου ἐμπιστοσύνης μου.

—Ὅσο γι' αὐτὸ φαίνεται μόλις τὸν ἀντικρύσῃ χανείς

Συνομιλοῦντες οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι τῆς Ντινόρας καὶ ἀφοῦ ὡμίλησαν ὀλίγ ι ἀκόμη λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπεχαιρετίσθησαν μὲ θέρμην καὶ ἐχωρίσθηκαν.

Ὁ Σέργιος Θόρντ ποὺ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέστρεφε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σπίτι του εἶδε τὸν κάπως πολὺ θερμὸν χωρισμόν τους καὶ μόλις ἐσυγκράτησε τὸν θυμόν του. Τόση ἦτο ἡ ζηλοτυ ία τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη. Δὲν εἶπεν ἐν τούτοις τίποτε, διότι δὲν εἶχε συνηθίσε ποτὲ νὰ κάμνῃ πσρατηρήσεις εἰς τὴν Ντινόραν, ἀλλὰ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ προσέχῃ διὰ νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Τὴν ἑπομένην ἡ Ντινόρα μετεβῆ εἰς το κρυσφήγετον τῶν δύο ἐρωτευμένων, ὅπου τὴν ὑπεδέχθησαν λαμπρὰ κα μὲ πολλὴν θέρμην, ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ στιγμῆς, αἱ δύο γυναῖκες ἠσθάνθησαν μίαν ἀμ ι βαίαν συμ ά θειαν, συμπάθειαν, ἡ ὁποία δὲν ἤργησε νὰ μετατραπῇ εἰς εἰλικρινῆ φιλίαν.

Ἡ εὐτυχία τῆς Γκλόριας ἦτο πλήρης, ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐπερνοῦσαν εἰς τὴν ἐρωτικὴν φωλεάν των ἦ ο ὀνειρώδης καὶ δὲν ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν δύο ἐρωτευμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ὕ σ τ α τ ο ς ἀ π ό φ α σ ε ς

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Σοσιαλισταὶ εἶχαν συνεδριάσει δύο φοράς, ἐκτάκτως προσκληθέντες ἀπὸ τὸν Σέργιον Θόρντ, ὁ ὁποῖος ἄρχ σε νὰ διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Πασκουΐ ο ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην ποὺ τὸν εἶχεν ἰδεῖ νὰ ἀπ χαιρετᾷ μὲ τόσην οἰκειότητα τὴν Ντινόραν. Κατὰ τὰς δύο αὐτὰς συνεδριάσεις ἐλήφθησαν διάφοραι ἀποφάσεις καὶ καθὼς ἡ διαγωγὴ τοῦ Βασιλέως εἰς τὰ τοῦ κράτους ὄχι μόνον δὲν εἶχε δείξει σημεῖα καλλιτερεύσεως, ἀλλὰ εἶχε καταστῆ ἀφόρητος, οἱ Σοσιαλισταὶ ὑποκινούμενοι ἀπὸ τὸν Σέργιον Θόρντ ἀπεφάσισαν τὸν θάνατόν του,

Ἡ ζηλοτυπία ὅμως εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἀνέκαθεν ὡδήγησεν εἰς τὸ μῖσος, ἑπομένως καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Θόρντ εἶχεν ἀποχωρήσει ὁ φθόνος καὶ τὸ μίσος ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ αὐθάδους, τὸν ὁποῖον ὡς χθὲς ἐθεοποιοῦσε, μόνον διότι ἔβλεπεν ὅτι εἶχε κερδίσει θέσιν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐθεώρει κτῆμα του, ἰδιοκτησίαν του ἀποκλειστικήν !

Ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην μία ἦτο ἡ σκέψις του : Πῶς νὰ καταστρέψῃ τὸν Πασκουΐνο, πῶς νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ, πῶς νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ντινόρας.

Νὰ τὸν διαβάλῃ ἦτο ἀδύνατον, διότι εἶχε κερδίσει τὴν γενικὴν ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν θὰ ἦτο διόλου εὔκολον νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Ἦτο αὐτὸ δυσκολώτατον, διότι οὐδεὶς θὰ τὸ παρεδέχετο. Δὲν ἀπέμεινε λοιπὸν παρὰ ἕνα μόνον: νὰ ἀποφασισθῇ ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως, νὰ γίνῃ ψηφοφορία καὶ νὰ κατορθώσῃ διὰ καλπονοθεύσεως νὰ τύχῃ ὁ κλῆρος εἰς τὸν Πασκουΐνο. Αὐτὸ ἦτο ἡ καταστροφή του, διότι φυσικὰ ὅποιος θὰ ἀνελάμβανεν αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργον θὰ ἦτο ἐρωδιασμένος μὲ μίαν βόμβαν διὰ τὸν Βασιλέα καὶ ἕνα περίστροφον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἵνα μὴ πέσῃ ζῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Τοιουτοτρόπως ἀπεφασίσθη ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς δύο συνεδριάσεις κατὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχε παρευρεθῆ οὔτε ἡ Ντινόρα οὔτε ὁ Πασκουΐνο καὶ ἤδη εἶχαν σταλεῖ μυστικαὶ προσκλήσεις ἐπειγόντως διὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐλαμβάνετο ἡ ὕ σ τ α τ ο ς ἀ π ό φ α σ ι ς, ἥτις ἔμελλε νὰ καταδικάσῃ τὸν Πασκουΐνο Πρίντσιπε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

ΑΘΗΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔξω, στὴ στερηά, εἶχα πάντα φίλους νὰ τὸν περιμένουν κι' ἐσπευδε νὰ χαρῇ μαζῆ τους τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως, μ' ἕνα καλὸ μεζὲ καὶ κρασὶ δοκιμασμένο. Οὔτε φιλοργυρος ἦταν, οὔτε κὰν οἰκονόμος. Ἂν ἀπέκτησε τὸ ἀρχικὸ μερίδιο στὸ πρῶτο βαπόρι δὲν ἔφταιγε αὐτός, ἀλλὰ ἡ σκλαβιὰ ποὺ εἶχε ἀπ' τὴν ἐργασία του. Τὸ ἐπάγγελμά του τὸν κρατοῦσε σὲ διαρκῆ ἀποχὴν ἀπὸ κάθε δαπάνην, γιατὶ δὲν τοῦ ἄφινε καιρὸ νὰ διασκεδάσῃ. Γι' αὐτὸ τοῦ περίσσεψαν τὰ πρῶτα χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα πῆρε τὸ μερίδιο στὸ πλοῖο.

Τώρα ὁ πλοῦτος ὁ ξαφνικὸς τὸν ἠῦρε ὅμοιο καὶ ἀπαράλλακτο. Τοῦ ἠρθε σὰν δῶρο ἀπ' τὸν οὐρανό, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸν ἐπιδιώξῃ καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ.

Τοῦ φάνηκε σὰν νὰ εἶδε ἕνα ὄνειρο θελκτικὸ ποὺ βάστηξε μερικοὺς μῆνες, καὶ ξύπνησε κατόπιν κι' εἶδε τὸ ὄνειρο αὐτὸ πραγματικότητα.

Τὸ χρῆμα λοιπὸν δὲν εἶχε θίξει διόλου τὴ ψυχήν του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γενναῖος, εὔθυμος, νὰ δαπανᾷ χωρὶς δισταγμοὺς καὶ ὅταν εὕρισκε κατάλληλους συντρόφους νὰ χαριτολογῇ μὲ τὴν παληά του ἐλευθεροστομία.

Ὅσο ὅμως δυνατὸς κι' ἂν ἦταν ὁ χαρακτῆρας του, δὲ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἄθικτος ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν ἑκατομμυρίων.

Τὸ κῦμα τοῦ χρυσοῦ τὸν ἔπνιξε καὶ φυσικὰ ἔπρεπε νὰ τὸν μεταμορφώσῃ λίγο.

Ὅλη ὅμως ἡ ἀλλαγή του ἦταν αὐτὴ ποὺ εἴπαμε. Δὲν εὕρισκε πειὰ εὐχαρίστηση στοὺς παλαιοὺς συντρόφους του, ποὺ τὸν περίμεναν στὰ λιμάνια ποὺ ἄραζε.

Τὰ χρυσᾶ φτερὰ ποὺ ἀπέκτησε τὸν σήκωναν ψηλότερα κι' αἰσθανότανε τώρα τὴν ἀνάγκη νὰ μπῇ στὴ μεγάλη ζωή, ποὺ τὸν ἐμαγνήτιζε τώρα μὲ τὰ θέλγητρα καὶ τὰ μυστήριά της.

Μπορεῖ νὰ ἦταν φυσικὸς αὐτός; ὁ πόθος του, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἦταν ἀδυναμία.

Τὴν ἀδυναμία αὐτὴ τὴν ἀντελήφθηκε ἀμέσως ὁ Τάσος Χρυσάνθης καί, ὅταν ἦρθε ἡ κατάλληλη περίστ σις, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.

Κ.' ἔτσι τὸ σχέδιό του ἐσυμπληρώθηκε.

Ὁ ὑποψήφιος σύζυγος γιὰ τὴ Λ να θὰ ἦτα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

τοῦ Μαρσέλ Πρεβῶ

Ἡ δεσποινὶς Σολὰνζ ντ' Ἄρκ πρὸς τὴν δίδα Νινέττα.

Μὲ γνωρίζετε μόνον ἐξ ὄψεως δεσποινίς. Θὰ μ' ἔχετε δεῖ στὸ δάσος, στὰ λουτρὰ καὶ στὸ θέατρο, τὶς σπάνιες φορὲς ποῦ μὲ ὁδηγοῦν οἱ γονεῖς μου. Γι' αὐτὸ φοβᾶμαι πῶς τὸ γράμμα μου θὰ σᾶς φανῇ ἀδιάκριτο καὶ θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ πολύ. Θέ μου. Τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσο ἁπλό. Θέλουν νὰ μὲ παντρέψουν μὲ τὸν ὑποκόμητα Πασκέ. Ἐκεῖνος λέει πῶς εἶναι πολὺ ἐρωτευμένος μαζύ μου καὶ μένα, ὁμολογῶ ὅτι, δὲν μοῦ εἶναι δυσάρεστος. Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ ξέρῃ μιὰ νεαρὰ κόρη γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀξία ἑνὸς ἄνδρα ποῦ συνάντησε στὸν κόσμο καὶ ποῦ τῆς δείχνεται πάντα μὲ τὴ μάσκα τοῦ ἐρωτευμένου; Ἔκανα αὐτὴν τὴν παρατήρηση στοὺς γονεῖς μου κι' ἐκεῖνοι ἀμέσως ἔτρεξαν νὰ συμβουλευθοῦν τὸν γιατρό τους, τὸν συμβολαιογράφο τους, τὸ δικηγόρο τους, πρόσωπα δηλοδὴ ποῦ ἐκ συστήματος λένε ψέμματα. Ἡ πληροφορίες τους ὑπῆρξαν θαυμάσιες καὶ ἀόριστες. Τότε σκέφθηκα: «Ὑπάρχει στὸ Παρίσι μιὰ γυναῖκα χαριτωμένη, μόλις πιὸ μεγαλη ἀπὸ μένα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ραούλ—μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν λέω Ραούλ;—ἦταν τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια ὅ,τι εἶναι γιὰ μένα σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς μόνον λεπτομέρειες.

Νὰ λοιπὸν κάποιος ποῦ ἀσφαλῶς θὰ τὸν ξέρῃ καλὰ καὶ ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ ὁριστικὰς πληροφορίας γιὰ μερικὰ πράγματα ποῦ μ' ἐνδιαφέρουν» Κ' ἀπεφάσισα νὰ σᾶς γράψω. Δὲ θὰ ἔγραφα βέβαια σ' ὁποιαν τύχη. Ἀλλὰ ἐσᾶς, δεσποινίς, σᾶς ξέρω καλά. Ὁ ὑποκόμης συχνὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ σᾶς γιατὶ ὁ Ραοὺλ μιλάει στὰ κορίτσια γιὰ κάθε τι ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξέρουν καὶ γι' αὐτὸ ἔχει τόσες ἐπιτυχίες. Μαζὺ μὲ ὅλα τ' ἄλλα σας προτετερήματα μιλοῦσε ἰδίως γιὰ τὰ γενναιότητα τοῦ χαρακτῆρος σας. Ἔλεγε γιὰ σᾶς «Αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κορίτσι εἶναι ἕνας φίλος βέβαιος» Λοιπὸν κι' ἐγὼ γράφω στὸν «βέβαιο φίλο». Εἰσθε ἐν γνώσει τῶν σχεδίων τοῦ Ραοὺλ. Ξέρω πῶς δὲν ἔχετε ἀντίθετη γνώμη καὶ ἀποφασίσατε μάλιστα τὸν χωρισμό σας ὑπογράφοντας γιὰ δυὸ χρόνια ἕνα συμβόλαιο γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἂν μοῦ ἀπαντήσετε μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε στὴν ἀπόλυτη ἐχεμύθειά μου, ὅπως κι' ἐγὼ βασίζομαι στὴ δική σας. Εἶναι τρεῖς ἰδιότητες δεποινίς, ποῦ θέλω ναῦρω στὸν ἄνδρα μου. Ἤθελα νὰ εἶναι γενναιόδωρος, νὰ μὴν εἶσαι ζηλιάρης, (ἐννοῶ μὲ τὸν ἡλίθιο καὶ πρόστυχο τρόπο) καὶ νὰ εἶναι ἕνας σύζυγος καθ' ὁλοκληρίαν ἱκανοποιητικός. Ὁ ὑποκόμης Πασκέ, εἶναι σπάταλος. Αὐτὸ εἶναι γεγονός. Δυὸ φορὲς λίγο ἔλειψε νὰ καταστραφῇ καὶ σήμερα δὲ θὰ βρισκόταν σ' αὐχάριστη θέσι ἂν δὲν πέθαινε κάποιος πλούσιος θεῖος του. Ἀλλ' ὅποιος εἶναι σπάταλος, δὲν εἶναι καὶ γενναιόφρων. Κάποια συμμαθήτριά μου ἀπὸ τῆς καλόγρηες πῆρε ἕναν ἄνθρωπο, φιλάργυρο, συγχρόνως καὶ σπάταλο. Στὴ γυναῖκα του δὲ δίνει, τίποτα, στὸ τραπέζι τους δὲν τρῶνε καλὰ καὶ ὁ σύζυγος γευματίζει στὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα μὲ διάφορες κυρίες. Εἶμαι πλουσία, κι' ὁ Ραοὺλ ἐπίσης. Ἕνα συρτάρι γεμᾶτο χαρτονομίσματα. Ἕνα κλειδὶ γιὰ τὸν Ραοὺλ, ἕνα κλειδὶ γιὰ μένα. Νὰ πῶς θέλω τὸν γάμο μου. Ὁ Ραοὺλ θὰ ἔχῃ τὴν ἴδια γνώμη; Τὸ ξέρετε καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλη. Πέστε μου το. Ἐλίσης ἀντιπαθῶ τρομερὰ τὴ ζήλεια. Μὲ καταλαβαίνεται καλά. Δὲν ἐννοῶ τὴ ζήλεια—πάθος, ἐπὶ τὸν πολὺ φυσικὸ θυμὸ ἑνὸς συζύγου ἐναντίον τῆς γυναίκας τουποῦ τὸν κάνει γελοῖον. Ἐννοῶ τὴν προκαταβολικὴ ζήλεια, γι' αὐτὸν ποῦ παραμονεύει, κατασκοπεύει, ποῦ κάνει σκηνές. Μ' ἀρέσει ὁ σύζυγός μου νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ φλερτάρω, ν' ἀκούω πράγματα ἔξυπνα καὶ τρυφερὰ ἀπὸ κάτοιον ποῦμᾶς ἐπιθυμεῖ μ' ἕνα τρόπο ἄνομο. Βρίσκω πῶς αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς πειὸ διασκεδαστικὲς ἀπολαύσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Φαντάζομαι πῶς ὁ γάμος θὰ ἐπιτρέπῃ ἕνα ἄλλο εἶδος φλέρτ, πιὸ θαρραλέο, πιὸ τολμηρὸν ἀπὸ τὸ φλέρτ ποῦ κάνουν στῆς δεσποινίδες. Θέλω νὰ μὴ στερηθῶ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυση ἐφ' ὅσον βέβαια δὲν κινδυνεύει ἡ τιμὴ τοῦ συζύγου μου. Ὁ Ραοὺλ θὰ τὸ δεχθῇ; Ἂν τὸν ρωτήσω ξέρω καλὰ πῶς θ' ἀπαντήσῃ «ναί». Ἀλλὰ θέλω τὴ γνώμη σας. Ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ ζήσατε μαζὺ δὲν ἐπαύσατε νὰ παρακολουθῆσθε ἀπὸ διαφόρους, ὅπως συμβαίνει βέβαια μὲ τῆς γυναῖκες τοῦ θεάτρου. Μιὰ μονάχα φορὰ σᾶς εἶδα στὴν ὀπερέττα τοῦ Ἀουντράν. Δεχθήκατε πολλὲς ἀνθοδέσμες καὶ ὕστερ' ἀπ' τὸ τραγοῦδι σας ὅλοι οἱ κύριοι πῆγαν στὰ παρασκήνια γιὰ νὰ σᾶς συγχαροῦν καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσουν τὸ θαυμασμό τους. Ὁ Ραοὺλ τί ἔλεγε γιὰ ὅλ' αὐτά; Μπορούσατε νὰ δεχθῆτε σπίτι σας ὅποιον θέλατε; Σᾶς ἄφινε νὰ σουπάρετε μὲ ἄλλον; Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἔφθασα καὶ στὸ τρίτο σημεῖο, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πιὸ δύσκολο. Ἐπιτρέψτε μου ὅμως πρῶτα νὰ σᾶς κάνω μιὰ προειδοποιητικὴ εἰσαγωγή. Δὲν εἶμαι καθόλου προοδευμένη δεσποινίς στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστέψετε. Εἶμαι στὸ βάθος γεμάτη ἀγνοια, ὅπως φαντάζομαι θὰ εἶναι ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου μας. Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πόσο αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ τόσο ἀόριστα στὰ βιβλία λέγονται «ἐρωτικὰ ζητήματα» εἶναι δύσκολα νὰ τὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅταν τοῦ λείπει ἡ πεῖρα. Ξέρω καλὰ βέβαια πῶς ὁ γάμος δὲ συνίσταται στὸ νὰ ὀνειρεύεται κανεὶς μὲ τὸν ἄνδρα, νὰ κρατῶνται ἀπὸ τὸ χέρι κ.λ.π. ἀγαλιάζονται τρυφερά. Ὑποπτεύομαι μάλισταμερικὰ πράγματα. Ἀπειρία λεπτομερειῶν. Γι' αὐτὸ ἔχω ἀνησυχίες γιὰ τῆς ὁποῖες θὰ μειδιάσετε ἴσως, ἀλλὰ ποὺ ἐμένα μὲ ἀνησυχοῦν πολύ. Ἡ προσωπικές μου παρατηρήσεις μοῦ φανέρωναν ὅτι πολλὲς γυναῖκες παραπονοῦνται γιὰ τὸ γάμο τους ἀκριβῶς στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος. Κάποιο πρᾶγμα εὐχάριστο ποὺ δὲν ἔρῳ ἢ ποὺ τοὐλάχιστον δὲν μαντεύω παρὰ λίγο, ἕνα πρᾶγμα εὐχάριστο καὶ ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν σύζυγο, ποὺ τοὺς ὀφείλεται, τοὺς τὸ ἀρνοῦνται ὁλότελα ἢ τοὺς τὸ προσφέρουν σπάνια. Παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ἡ νεαρὲς γυναῖκες ποὺ πέρνουν βιβὲρ κινοῦν γενικὰ τὸν οἶκτο, ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Λένε γι' αὐτές: «Καϋμένη μικροῦλα! Δὲ θὰ τὴν κουράσῃ καθόλου!» Τὸ ἄκουσα γιὰ κάποια φίλη καὶ ὡρκίσθηκα νὰ μὴ τ' ἀκούσω ποτὲ γιὰ μένα τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μου.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Μετάφρ. Κ. ΚΡΟΝΤ.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΣΥΜΠΕΦΕΡΙΑ

Ἡ δύση μὲ τὴ θάλασσα κόκκινα κάνουν μάγια.
Θὰ πάω στὰ βενετσάνικα νὰ ξαπλωθῶ μουργαία.
Τοὺς ναῦτες θἄχω συντροφιὰ καὶ τοὶ χιμαθἀβάλω
Γιὰ τὰ κἀικια πῶρχονται ποιὸ θὰ περάσῃ τ' ἄλλο

Θὶ κόψῃ τὴν κουβένταμας προβάλλοντας ἀπὶ τὰ πιάτα
Κάποια ὁμορφοβλα χωριανή, γαλανομάτα κάποια,
Πλ.ένε παιδὶ τῆς θάλασσας, κορίτσι ἑνὸς βαρκάρη,
Γι' αὐτὸ πετοῦνε γύρω τηςξεθαρρεμένα οἱ γλάροι!

Πόθουςγλυκοὺς στῶνναντικῶν τὰ μάτια θἀδιαβίσω.
Θὰ κουβεντιάσουνε γι' αὐτὴ καὶ πόσο θὰ γελάσω!
Καμάρι θὰ τὴν κάνουνε μὲ ξόμπλια καὶ μπαλίνιες
Κι' ἐγὼ δυὸ λόγια θὰ τοὺς πῶ καὶ θὰ τοὺς [βάλω σ' ἔννοιες:

«—Εἶνε ντροπή σας, βρὲ παιδιά, καὶ προβολὴ [μεγάλη
Ἀχἀϊδευτα κι' ἀφίλητα νὰ μένουν τέτοια κάλλη!
Γιὰ τῶν ματιῶν της τὴ φωτιά, τὸ μέλι τοῦ χει- [λιοῦ της
Ἔπρεπε νὰ σκοτάνεστε στὴν πόρτατοῦσπιτιοῦτης.

Εἶστε παιδιὰ τῆς θάλασσας, εἶν' τοὺγιαλοῦκοκκάλλα.
Ἂν γίνῃ γυναικούλα σας θὰ σᾶς ταιριάζῃ τρέλλα.
Μὰ θἄπταν τόσο ἄσχημο νὰ τὴν ἰδοῦμε ταῖρι
Κάποιου ξωμάχου ταπεινοῦ-γιὰκἀποιουκαροτσέρη.

Εἶνε δική σας! Νοιῶστετο!... Μὰ ποιὸς ἀπ' ὅλους [θἄχῃ
Τὴντύχηαὐτήν;Ἀρίξουμε λαχνὸκαὶ' ὁποιονλάχῃ.
Ἐγὼ θὰ πάω συμπέθερος καὶ χάρῃ θὰ φυλλέξω
Ὅταν θὰ γίνῃ ὁ γάμος σας τὰ στέφανα ν'ἀλλάξω!

Γ. ΘΩΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ, Ο ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΠΕΙΑ

Ἀδύνατον πειὰ νὰ χωριστοῦμε. Μιὰ στιγμὴ ἔφθασε γιὰ μᾶς ἑνώσῃ. Ἦταν ἡ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ ἔσωσα νὰ νοιώσω τὸν ἑαυτό μου γυμνὸ ἀπὸ κάθε ἐλπίδα, στερημένο ἀπὸ κάθε δύναμη ποὺ θὰ συγκρατοῦσε στὴν ζωὴ τὴν εὐτυχία. Ἦταν ἡ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ δὲν ὑπῆρχε πειὰ κανεὶς ἄλλος γιὰ μένα παρὰ ἐσύ. Κανεὶς ἄλλος οὔτε στοὺς φίλους μου, οὔτε στὸ σπίτι μου οὔτε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Μονάχα ἐσὺ κατάλοβες τὴ μοναξιά μου, μόνον ἐσὺ ἐπόνεσες γιὰ τὴν καταστροφὴ τόσων ὡραίων δημιουργημάτων ποὺ μισοτελειωμένα συνέτριβα... Μ' ἐγνόρισες καλό, ἀγάπη μου. Ἔπρεπε γιὰ κάποιον νὰ εἶναι προωρισμένα τὰ ὡραῖα μου δημιουργήματα, ἔπρεπε γιὰ κάποιον νὰ ζῶ. Ἡ μοιραία ὅμως ὕπαρξις ποὺ κάποιον κῦμα φουρτουνιασμένο ἔρριξε κοντά μου δὲν ἄπλωσε τὰ χέρια της παρὰ γιὰ νὰ σβύσῃ κάποια φῶτα. Κ' ἔμεινα μόνος, μέσα σὲ τὴς σκοτεινιασμένες κάμαρες τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ζῶ γιὰ κανένα. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ ζῶ γιὰ κάποιον. Τότε συνήντησα ἐσένα. Τὰ σβυσμένα φῶτα ἀνάβουν τώρα πάλι, χέρια ἀόρατα γεμίζουν μὲ ἄνθη τ' ἀνθογυάλια τῆς κάμαρᾶς μου καὶ ἡ καρδιά μου γιορτάζει τὴ χαραυγὴ μιᾶς γλυκειᾶς ἀναγεννήσεως.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου ΗΣΠΕΡΟΣ

ΤΙ ΕΥΚΟΛΑ ΠΟΥ ΓΕΛΙΟΥΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ..

ΤΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ

Ὁ νέος ποὺ μυρίζει ὀριγκάν.—Δὲν σοῦ λέω ψέμματα, ἀγάπη μου. Δὲν εἶσαι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα. Θὰ εἶσαι ὅμως ἡ τελευταία. Μαζῆ μὲ τὸν ἔρωτά σου θὰ μοῦ δώσῃς καὶ τὸν ἐξαγνισμὸ ὅλης μου τῆς ὑπάρξεως. Πιστεύεις;

Ἡ νέα ποὺ εἶναι πολὺ εὐαίσθητη.—Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη ἂν ἤτον ἀλήθεια αὐτὰ ὅλα.

Τὸ χρυσάνθεμο ποὺ μιλεῖ μέσα ἀπὸ τ' ἀνθογυάλι.—Ὅλοι οἱ ἄνθρες τὰ ἴδια λένε. Ἂν εἶσαι ἡ τελευταία γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. Ἂν ἤσουν ἡ πρώτη, ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ σὲ θυμηθῇ ὅταν θὰ βαρυόταν τὴν τελευταία.

Ὁ νέος.—Ἡ ζωή μου θὰ ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ σένα. Ἡ καρδιά μου δὲν θὰ σοῦ πάρῃ παρὰ ὅ,τι τῆς δώσῃς.

Τὸ Χρυσάνθεμο.—Προσοχή! Θὰ σὲ ἀγδύσῃ.

Ὁ νέος.—Ἐμπρὸς λοιπόν...δῶσε μου τὸ χέρι σου... Θὰ ὑπακούσω σ' ὅλες σου τὴς ἰδιοτροπίες. Εἶδες σήμερα; Ἐγύρισα ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῶ τὰ μαβιὰ χρυσάνθεμα.

Τὸ Χρυσάνθεμο.—Ψέμματα! Ἦταν ἀπὸ τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ ἀγόρασε γιὰ τὴν ἐρωμένη του. Ἐκείνη τοῦ πέταξε στὰ μούτρα τὰ μαβιὰ χρυσάνθεμα κι' αὐτὸς τὰ μάζεψε καὶ τἄφερε σ' ἐσένα. Πρόσεξε.

Ἡ νέα.—Δὲν ἔχω ἀγαπήσει ποτέ μου...Ἀλλὰ ἐσύ...

Τὸ Χρυσάνθεμο.—Δὲν λὲς καλλίτερα πῶς δὲν σ' ἀγάπησε κανένας. Θὰ σκάσω...

Ὁ νέος.—Ἀγάπη μου, δὲν θὰ εἶμαι γιὰ σένα παρὰ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν σου...

Ἡ νέα.—Πρόσεξε... οὔτε μιὰ ματιὰ σὲ ἄλλην...θὰ μὲ κάνῃς νὰ λυώσω ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Τὸ Χρυσάνθεμο.—Τὸ ξέρει πῶς δὲν θὰ μπορέσῃς ν' ἀγαπᾷς μόνον αὐτή. Μπορεῖς νὰ κυτᾷς καὶ ἄλλες φθάνει νὰ ἔρχεσαι τὸ βράδυ σπίτι της.

Ὁ νέος.—Κάθε σκέψις μου θὰ τρέχῃ σ' ἐσένα.

Ἡ νέα.—Σ' ἀγαπῶ..

Τὸ Χρυσάνθεμο.—Ψεῦτες!

Μετάφρασις Α. Δ. *M. L. Arsandauv*

ΞΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ψέμματα

Ἐκείνη... Ἀλήθεια λοιπόν, ἀγαπητέ μου; Ἔχεις κτίσῃ στὴν καρδιά σου χρυσὸ παλάτι γιὰ μένα;

Ἐκεῖνος... Βέβαια χρυσῆ μου;

Ἐκείνη... Καὶ ποῦ δίνεις ἐφαντεβοῦ σ' αὐτὴν τὴν πτωχὴ καμαροῦλα;

Ἀῶρα Δειλινοῦ

ΜΕΓΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ "ΣΦΑΙΡΑΣ..
Ψηφίζω τὴν Διευθύνουσα ψηφοφόρον
Ονοματεπ. ψηφοφόρου

"Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ,,

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Αὐτοβιογραφία μιᾶς ὄμορφης γυναίκας, ἀπὸ τότε ποὺ πρωτογνώρισε τὸν κόσμο, ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της καὶ λίγο κατόπι.]

Α'

Ἀποφάσισα νὰ γράψω τὴ ζωή μου γι' ἀγάπη ἑνὸς καλοῦ μου φίλου, ποὺ θέλησε νὰ τὴ μάθῃ μ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες. Δηλαδὴ αὐτὸς μοῦ ἔβαλε τὴν ἰδέα ποὺ τὴ σκέφτηκα ὕστερα καὶ μοῦ ἄρεσε. Ἀλλὰ τὸ χειρόγραφό μου δὲν θὰ τοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ διαβάσῃ ὅσο ζῶ. Θὰ τοῦ τὸ κληροδοτήσω μόνο καί, ἀφοῦ πεθάνω, ἂς τὸ διαβάσ', ἂς τὸ δώσῃ καὶ εἰς ἄλλ.ν, ἂς τὸ κάνῃ ὅ,τι θέλῃ. Ἐγὼ ὡστόσο «μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο θὰ παρουσιαστῶ στὸ Θεό». Λανείζομαι τὴ φράσι ἀπὸ τὶς «Ἐξομολογήσεις» τοῦ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ. Γιατὶ κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἴδια φιλαλήθεια κ' εἰλικρίνεια θὰ ἱστορήσω ὅ,τι εἶδα ὅτι ἔκαμα, ὅ,τι ἔπαθα, ὅ,τι αἰστάνθηκα κ' ὅτι σκέφτηκα στὴ ζωή μου· μὲ τὴν ἴδια ὠμότητα καὶ σκληρότητα, τόσο πρὸς τοὺς ἄλλους ὅσο καὶ πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, θὰ ἐξεκαθαρίσω τοὺς πιὸ ἀπόκρυφους μυχοὺς τῆς ψυχῆς μου.

Ἡ αὐτοβιογραφία μου θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῇ ἁπλῶς «Ὁ Ἀρραβωνιαστικός μου». Γιατὶ γύρω 'ς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν εἶχα ἄντρα χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν παντρευτῶ, ποὺ ἔμεινε μιὰ μένα πάντα ἕνας «ἀρραβωνιαστικός», ποὺ τὸν ἐμίσησα καὶ τὸν ἀγάπησα,—ἀλοίμονο! τώρα τὸ βλέπω,—ὅσο δὲν ἀγάπησα καὶ δὲν ἐμίσησα ἄλλον ποτέ, γύρω 'ς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πλέκεται ἡ ζωή μου ὅλη· ἀπὸ τότε ποὺ πρωτογνώρισα στὴν ἀγχαλιά του τὸν κόσμο, ὡς σήμερα ποὺ γράφω αὐτά. Κι' ὅταν ἀκόμα δὲν τὸν εἶχα κοντά μου καὶ δὲν τὸν ἔβλεπα καὶ δὲν ἤξερα κἂν ποῦ βρίσκεται, αὐτὸς πάλι μὲ ἐξουσίαζε κι' αὐτὸς διηύθυνε κάθε μου σκέψη καὶ κάθε μου πράξη Κι' ὅταν ἀκόμα τὸν ἐξεχνοῦσα, μιὰ καινούργια συμφορὰ ποὺ μοῦ ἐρχόταν ἐξ αἰτίας του, ὅπως ἔλεγα, μοῦ τὸν ἐνθύμιζε εὐθύς. Στιγμὴ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ πάνω μου,νὰπαλλαχθῶ ἀτὸ τὴν ἐπίδρασή του, οὔτε ὅταν τὸν ἀγαποῦσα, οὔτε ὅταν τὸν μισοῦσα. Καὶ σήμερ' ἀ.όμα ποὺ γράφω αὐτά, βρίσκω πῶς, ὅπως ἔλπα στὴν ἀρχή, ἀποφάσισα νὰ ἱστορήσω τὴ ζωή μου γι' ἀγάπη τοῦ καλοῦ φίλου ποὺ θέλει νὰ τὰ μάθῃ, δὲν τὸ κάνω ὅμως ἀληθινὰ παρὰ ἐξ αἰτίας τοῦ μοιραίου αὐτοῦ ἀνθρ.που, τοῦ αἰωνίου μου «ἀρραβωνιαστικοῦ». Γιατὶ συλλογιέμαι πῶς ἂν δὲν τύχαινε νὰπαντήσω στὴ ζωή μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, οὔτε ὁ καλός μου φίλος θὰ ποοῦσε νὰ τὰ μάθῃ «μ' ὅλες τὶς λεπτ.μέρειες», οὔτε ἐγὼ θἀποφάσιζα ποτὲ νὰ τὴ γράψω Πρὸς τί, ἀφοῦ δὲν θἄταν τότε παρὰ μιὰ κοινὴ καὶ συνειθισμένη ζωή, μισοδυστυχισμένη καὶ μισοευτυχισμένη, σὰν τῆς ἀδερφῆς μου τῆς Σμαράγδας ἢ σὰν τῆς φιλενάδας μου τῆς Ἀρίστως; Ἐδῶ τώρα εἶναι μιὰ ζωὴ ποὺ ἀξίζει νὰ γραφτῇ κοὶ... νὰ τὴ διαβάσῃ καὶ κόσμος.

Γεννήθηκα στὴν Πόλη, στὸ Φανάρι, «τῇ ιγ' Δεκεμβρίου, σωτηρίου ἔτους φωοδ'». Ἡ χρονολογία εἶναι ὅπως τὴν ἔβλεπα στὸ ἀπὸ μέσα ξόφ λλο ἑνὸς «Μεγάλου Ὡρολογίου», ὅπου ὁ ποπποὺς συνήθιζε νὰ καταγράφῃ τὶς γεννήσεις τῶν ἐγγονιῶν του. Δὲν ἀπόκτησε ὅμως, ἀπὸ τὸ γιό του, παρὰ μόνο πέντε· Ἐμένα, τὸν ἀδελφό μου τὸ Σωτηράκη, τὴν ἀδελφή μου τὴ Σμαράγδα κι' ἄλλα δυὸ ποὺ τὰ χάσαμε μωρά. Ὁ πατέρας μου Σταυράκης Σταυρίδης λεγόταν, ἦταν κυβερνητικὸς ὑπάλληλος κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἔλειπε στὴ Σταμπούλ ὅπου ἦταν τὸ γραφεῖο του. Δὲν τὸν χαιρόμαστε παρὰ τὰ βράδια καὶ τὶς γιορτές... τὶς τούρκικες, γιατὶ στὶς δικές μας, φυσικά, τὸ τούρκικο γραφεῖο του ἐργαζόταν. Μόνο γιὰ τὶς μεγάλες, Πάσχα, Χριστούγεννα κλπ., ἔπαιρνε ἰδιαίτερη ἄδεια.

Ὁ παππούς μου, ὁ Σατηρά«ης Σταυρίδης, στὰ νιάτα του ἦταν κερεστετζής. Μὰ ὅσο τὸ θυμοῦμαι ἐγὼ, εἶχε ἀφιέμενο τὸ ἐμπόριο καὶ καθόταν στὸ σπίτι, πιὸ τὸ διηύθυνε ἀντὶ τοῦ πατέρα μου. Γέρος πολὺ δὲν ἦταν, οὔτε ὅταν πέθανε. Θὰ μποροῦσε ἀκόμα νὰ ἐργάζεται, ὅταν τὰ ἐγγόνια του ἤμαστε μικρά. Μὰ εἶχε βάλει στὴ μπάντα τίποτα παραδάκια; τὸν εἶχε πιάσε. νο ρὶς ἡ γεροντίστικη τεμπελιά; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξακρίβωσα ποτέ μου. Ξέρω μόνο πῶς τὸ σπίτι μας δὲν ἐστάθηκε ποτὲ πλούσιο, οὔτε κἂν εὔπορο. Ὁ μιστὸς τοῦ πατέρα μου δὲν ἀρκοῦσε γιὰ «ἑφτὰ στόματα»,—καὶ μὲ τὴν ὑπηρέτρια τὴν Κατερίνα,τόσα ἤμαστε γιὰ πολὺν καιρό,—κι' ἡ περιουσία τοῦ παπποῦ μου, ἂν εἶχε, θἄταν μικρή. Ἔτσι τὰ παιδιὰ μεγαλώσαμε μὲ πολλὲς δυσκολίες καὶ στερήσεις.

Ὅπως ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου, δὲν ἐκάναμε καὶ μεῖς, παρ' ἀπὸ μιὰ φορεσιὰ κάθε ἐποχὴ κι' ἐπιδιορθώναμε τὴν περσινή, «γιὰ νὰ φοριέται λίγο κι' ἔξω». Στὸ σπίτι φορούσαμε συνήθως τὴν. . προπέρσινη, μεταποιημένη κι' αὐτὴ ὥστε «νὰ μᾶς γίνεται», γιατὶ «μεγάλωνε ὁ γάϊδαρος καὶ μίκραινε τὸ σαμάρι» ὅπως ἔλεγε ὁ ποππούς. Γενικὰ ἡ ζωή μας ἦταν περιορισμένη Ἀποφεύγαμε τὰ «περιττά», ποὺ ὅμως εἶναι κάποτε τόσο χρειαζούμενα, καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὴν ἀπαραίτητη ἐκείνη «ἐπίδειξι», γιὰ τὴ φαναριώτικη ἀξιοπρέπειά μας, οἰκονομούσαμε ἀπὸ τὴν τροφή μας καὶ τὸν ἀπομέσα ρουχισμό.

"Ω, πόσες φορές, τὰ χρόνια ἐκεῖνα, εἶχα τὰ ὡραῖα μου μποτίνια, μὰ οἱ κάλτσες μου ἀπὸ μέσα ἦταν τρύπιες καὶ μανταρισμένες· ἢ φορεῦσα τὼ,ραῖο μου φουστάνι, τὸ λουσάτ», πάνω ἀπὸ μιὰ φανελλίτσα κουρελιασμένη! Καὶ πόσες φορές, γιὰ νὰ φανοῦμε σὲ μιὰ διασκέδαση ἢ γιὰ νὰ κάνουμε τραπέζι σὲ μιὰ φιλική οἰκογένεια, ἀναγκαζόμαστε νὰ περνᾶμε ὅπως-ὅπως δυὸ-τρεῖς ἡμέρες; πρὸ ἢ μετά!.. Τελοσπάντων,γιὰ νὰ μεταχειριστῶ μιὰ συνειθισμένη φράση τῆς καϊμένης τῆς μητέρας μου, «βλέπαμε καὶ παθαίναμε, γιὰ νὰ φέρνουμε *τὶς δυὸ ἄκρες σ' ἕνα μέρος*».

Ἀλλ' ἂς μὴ νομίσῃ κανεὶς πῶς ζούσαμε κι' ἄθλια ἢ πῶς εἴμαστε πολύ, πολὺ δυστυχισμένοι. Ὄχι. Κουτσὰ-στραβὰ τὰ καταφέραμε. Περνούσαμε καὶ μεῖς γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς «καλὲς οἰκο ένειες» τοῦ Φαναριοῦ.(Μήπως ἔβλεπε ὁ κόσμος τί φορούσαμε ἀπὸ μέσα;...) Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ, πῶς μᾶλλον στὸ καλλύτερο πηγαίναμε—ἐκεῖνα τὰ χρόνια,—παρὰ στὸ χειρότερο. Ὁ πατέρας μου κάθε τόσο προβιβαζόταν κι' ὁ μιστός του μεγάλωνε. Ἔπειτα ἤμαν τὰ παιδιά, ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον. Σπίτι ποὺ μεγαλώνει παιδιά,δὲν ἀπελπίζεται τόσο εὔκολα. . Ἐγώ, ποὺ ἤμουν τὸ πρῶτο, θὰ σπούδαζα νὰ γίνω δ.σκάλα. Ὁ ἀδελφός μου ἀφοῦ τε εἴωνε τὴ Μεγάλη Σχολή, θὰ γινόταν ἔμπορος σὰν τὸν παπποῦ ἢ δημόσιος ὑπάλληλος σὰν τὸν πατέρα. Κι' ὅλοι ἐμεῖς μαζί, θὰ παντρεύαμε τὴ μικρὴ μας Σμαράγδα, ποὺ αὐτὴ δὲν θἄγε ἀνάγκη νὰ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ διαγωνισμὸς ποὺ προκηρύσσει σήμερα ἡ «Σφαῖρα» δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ ὅλους τὰς μέχρι τοῦ παρόντος ἐπιδιωκομένας διαγωνισμούς. Καμμία ὁμοιότητα οὔτε ὡς πρὸς τὸν τρόπον, οὔτε ὡς πρὸς τὸν σκοπόν. Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν Α καὶ τὴν Β φιλοδοξίαν νὰ διαφημήσῃ τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τῆς Γ ἀναγνωστρίας, οὔτε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ἐκλογικὴν μανίαν τῶν ρωμηῶν πρὸς τὸν σκοπὸν μιᾶς καλῆς αὐξήσεως τῆς κυκλοφοριας. Κανένα ἀπὸ τὰ ἐλατήρια ποὺ ὠθοῦσαν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν ὅλων τῶν μέχρι τοῦμε διαγωνισμῶν δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν σημερινὸν τῆς «Σφαιρας».

Δύο εἶναι οἱ κύριοι σκοποὶ τοῦ νέου διαγωνισμοῦ μας :

Πρῶτον εἰς τὸ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀπόκτησιν καλῶν καὶ ὠφελίμων σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν καὶ ***δεύτερον*** εἰς τὸ νὰ δημιουργήσῃ δια τῶν σχέσεων αὐτῶν μίαν κλῖσιν πρὸς ἐπιτυχιαν μιᾶς τελείας μορφώσεως ἀπὸ κοινωνικῆς, οἰκογενειακῆς, φιλικῆς καὶ αἰσθηματικῆς ἀκόμη ἀπόψεως.

Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ τοῦ διαγωνισμοῦ ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τοὺς νέους καὶ τὰ κορίτσια

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχήν, ὅπως ἔχει διαμορφωθῇ ἡ κοινωνικὴ κατάστασις των ἀτόμων, μεταξὺ νέων καὶ κοριτσιῶν ἀποβαινει δύσκολος, ἂν μὴ ἀδύνατος, ἡ σύναψις εἰλικρινῶν φιλικῶν σχέσεων, ποὺ θὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ προαγάγουν κοινωνικῶς καὶ οἰκογενειακῶς τοὺς δύο φίλους.

Μιὰ ἀληθινὴ φιλία, μὲ κᾶποια ἐσωτερικότητα, συνηφασμένη μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς καλωσύνης, τῆς αὐτοθυσίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὡραίων αἰσθημάτων, ἀποτελεῖ σήμερον φαινόμενον. Δυσκόλως σήμερον μιὰ νέα καὶ ἕνας νέος συνδέονται μὲ κάποια φιλία ποὺ θὰ ἔχῃ ὅλην τὴν δύναμιν, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐσωτερικότητά της, νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια ποὺ ἔχει χαράξει ὡς φιλία καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ γάμου.

Διὰ συνάψη κανεὶς σχέσεις μὲ κάποιον ἢ μὲ κάποιαν ἀνάγκῃ, προτοῦ γνωρίσῃ αὐτὸν ὡς φίλον, νὰ τὸν γνωρίσῃ ὡς ἀνθρωπον. Εἶνε ὅμως εὔκολον τοῦτο σήμερον μέσα στὴν τόσο μεγάλην ἀνομοιο ἑνειαν τῶν ἀνθρωπίνων στοιχείων ποὺ ἔχουν πλημμυρίσει τὰς διαφόρους πόλεις καὶ μάλιστα τὴν πρωτεύουσαν ;

Λέγοντας φιλίαν ἐννοῶ τὴν καλῶς ἐννοούμενην σημασίαν τῆς λέξεως. Δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὴν φιλίαν τῶν τριόδων, εἰς τὴν φιλίαν ποὺ ἀναπτύσσεται μέσα σὲ μιὰ διασκέδασι καὶ σβύνει καὶ χάνεται ὅταν σβύσουν καὶ τὰ ἠλεκτρικά. Δὲν ἐννοῶ τὴν φιλίαν ὡς ἀναγκαῖον κακὸν οὔτε ὡς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν. Δὲν ἐννοῶ τὴν φιλίαν ὡς προβλούτιο τοῦ κόρτε. Ἡ φιλία αὐτὴ οὔτε ἄτομα ἔχει νὰ ἐξετάσῃ οὔτε χαρακτῆρας. Ἡ φιλία, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς μιλοῦν στηρίζεται εἰς τὴν ὁμοιογένειαν τῶν χαρακτήρων, ἑδραιοῦται ἐπάνω εἰς ἀρχάς, δὲν γνωρίζει ὅρια, δὲν ἔχει τέλος. Δύο ἄνθρωποι ποὺ συνδέονται μὲ τὸν δεσμὸν μιᾶς τέτοιας φιλίας δὲν εἶνε πλέον φίλοι. Εἶνε σύντροφοι. Πῶς ὅμως θὰ κατορθωθῇ αὐτό; Ἐν πρώτοις εἶναι ἀνάγκη προτοῦ γνωρίσῃ κανεὶς τὸ πρόσωπον νὰ γνωρίσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τὰς παραμικρὰς του ἐκφάνσεις. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι τόσον δύσκολον νὰ γνωρίσῃ κανεὶς σήμερα καὶ ν' ἀναλύσῃ ἕνα χαρακτῆρα. Καθένας φροντίζει νὰ κρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά του καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀγάπες ποὺ στήνονται κάθε μέρα, μέσα στῆς ὁποῖες πίπτουν ἄποιροι νέοι καὶ ἀγαθὰ κορίτσια, ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν σύναψιν μιᾶς φιλίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς «Σφαίρας» : ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα καλὸν φίλον, ἕνα καλὸν σύντροφον.

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Θὰ σᾶς δώσω πρῶτα τοὺς χαρακτῆρας δέκα νέων καὶκοριτσιῶνκαὶ κατόπιν θὰ σᾶς ἐξηγήσω τίνι τρόπῳ θὰ λάβετε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ πῶς θὰ γίνῃ ἡ διεξαγωγή του. Ἀρχίζω λοιπὸν ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας τῶν νέων:

1. *Νάρκισσος.*—Ἡλικίας 27 ἐτῶν, φοιτητὴς νομικῆς, κατάγεται ἀπὸ τὰς Πάτρας, μορφὴ συμπαθητική, μελαχροινός, μὲ μικρὰ ἐκφραστικὰ μάτια, ποὺ ἢ εὐαισθησία ἢ μεγάλη τοὺς προσδίδει ἕνα λίγωμα. Εἶναι νέος ποὺ ἀποφεύγει τὰ γλέντια κ- ἐπιζητᾷ τὴν μόνωσιν. Καίεται ἀπὸ φιλοδοξίαν ν' ἀκουσθῇ καὶ ν' ἀνέβῃ εἰς ὅσο τὸ δυνατὸν ψηλότερον ἐπίπεδο. Εἰς τὰς σχέσεις του μὲ τῆς γυναῖκες εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικός. Δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη φιλην, διότι δυσκόλως βρίσκει ὅτι ὁ χαρακτὴρ του μπορεῖ νὰ συνταυισθῇ μὲ τὸν χαρακτῆρα μιᾶς γυναίκας ὅταν αὐτὴ δὲν τοῦ δείξῃ ἀπόλυτον εἰλικρίνειαν. Ἀναζητᾷ εἰς ὅλα τὴν τελειότητα μέχρις ὑπερβολῆς. Ἔχει δηλώσει πὼς δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ του ἐὰν δὲν βρῇ τὴν γυναῖκα ποὺ θα τοῦ δώσῃ τὴν ἀπόλυτον ἀγάπη. Μέχρι τῆς σιγμῆς ὅμως ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εὑρέθη. Ἕνα πνεῦμα αὐστηρᾶς τακτικῆς διέπει ὅλας τὰς πράξεις του. Ἐργάζεται μὲ τάξιν, σκέπτεται μὲ τάξιν...τὸ σπίτι του εἶναι ἕνα κουκλόσπιτο. Παντοῦ ἡ τάξις καὶ ἡ λεπτότης, προτερήματα ποὺ γίνονται ἀφορμὴ νὰ τὸν παρεξηγοῦν ἢ γυναῖκες καὶ νὰ τὸν ἀποκαλοῦν ἰδιότροπον.

Οἰκονομικῶς εἶναι ἀνεξάρτητος. Εἶναι τὸ μόνο παιδὶ ἑνὸς εὐπόρου κτηματίου τῶν Πατρῶν καὶ ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ ἐξασφαλίσῃ μιαν ὡραίαν ἐπαύριον.

2. Ἀρμάνδος.—Ἡλικίας 29 ἐτῶν, ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, φέρων τὸ ὄνομα μιᾶς γνωστοτάτης ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τύπος τοῦ γλεντζὲ καὶ τοῦ ἀμφὰν γκατὲ κάθε παρέας. Χαρακτὴρ ὁρμητικός, ἁπλοῦς, εἰλικρινή , θετικός, εὐγενικὸς πρὸς τὰς κυρίας καὶ πάντα ὑποχρεωτικὸς στοὺς φίλους του, ρεαλιστὴς ὑπὸ τὴν καλῶς ἐννοουμένην σημασίαν τῆς λέξεώς. Ἀποφεύγει κάθετι τὸ οὐτοπιστικὸν καὶ δὲν παίρνει τὴ ζωὴ παρὰ ὅπως τὴ βλέπει μπροστά του. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι ὁ κύριος λόγος ποὺ δὲν δοκίμασε στὴ ζωή του ὡς τώρα παρὰ ἐλαχίστας ἀπογοητεύσεις. Φεμινιστὴς εἰς τὸ ἔπακρον. Θέλει τὴ γυναῖκα ἴσην τοῦ ἀνδρὸς εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ ὅλας τὰς κοινωνικὰς συνθήκας Συμπαθεῖ ὡς ἐκ τούτου πολὺ πρὸς τὰς φεμινιστρίας καὶ πολλὲς φορὲς τὸν ἤκουσαν οἱ φίλοι του νὰ λέγῃ ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῇ παρὰ φεμινίστριαν.

Γνωστὸς τύπος τῶν Κυβελείων. Ἐργάζεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπου ἀπολαύει ἐξαιρετικῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως.

3 *Ρωμαῖος.*— Ὁ τύπος τοῦ Δὸν Ζουὰν, ἕνας τύπος ἀντιπροσωπευτικὸς τῆς τελείας ἀνδρικῆς καλλονῆς. Ὅλα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος. Χαρακτὴρ ὡς ἐκ τούτου εὐαίσθητος, εὔπλαστος, εὐμετάβλητος καὶ τρυφερός. Ἔχει τὴν ἰδέαν πῶς ὅλες ἡ γυναῖκες ἐπλάσθησαν γι' αὐτόν. Εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν σχέσεις του δίδει μίαν περίεργον μορφὴν : Οὐδέποτε ἀπαιτητικὸς. Κανένα περιορισμὸν δὲν θέτει στὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ. Τῆς ἐπιτρέπει τὰ πάντα καὶ δὲν τῆς ζητᾷ τὸν λόγον γιὰ τίποτε. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἀφήνει ἡ γυναῖκα διὰ νὰ δίδῃ κάποιαν ἐλαστικότητα εἰς τὸν δεσμὸν καὶ νὰ μπορῇ νὰ τὸν σπάῃ ὁπότε θέλει.

Τὴν πίστιν εἰς τὸν ἔρωτα τὴ θεωρεῖ γελοῖαν κοὶ τὴν ζῆλεια ἐλάττωμα τῶν ἀρρώστων ψυχῶν. Ἔχει ἐξαιρετικὴν κλῖσιν πρὸς τὰς ἠθοποιούς. Ἡ μεγαλύτερος κατακτήσεις του ἐσημειώθησαν στὸ θέατρον. Μοντέρνος εἰς ὅλα του. Νεωτεριστὴς σὲ ὅλα του. Ὁ ἄνθρωπος τῶν νέων ἀρχῶν. Εἶναι τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, στὰ Καλάμας, ἡλικίας 30 ἐτῶν. ἀλλὰ ἀδύνατον νὰ τοῦ δώσῃ κανεὶς περισσότερα ἀπὸ τὰ 25 χρόνια ὅταν τὸν δῇ. Ἡ εὔμορφιά του, ἡ λεπτότης τοῦ τρόπου του, τὸ σὶκ τοῦ παρουσιαστικοῦ του, ἡ γλυκυτάτη φωνή του συντελοῦν εἰς τὸ νὰ εἶναι ἀξιαγάπητος ἀπὸ τὰ κορίτσια καὶ τὰς κυρίας.

4 *Ἕσπερος.*— Ἡλικίας 23 ἐτῶν, κατάγεται ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ διαμένει στὴ Θεσσαλονίκη. Φύσεως λεπτοφυοῦς.... μορφὴ αἰωνίως μελαγχολικὴ, καίτοι δὲν ἔχει λόγον νὰ ἀπελπίζεται.Χαρακτὴρ ἐντελῶς κοριτσίστικος. Τὸν διακρίνει μιὰ λεπτὴ ἀβρότης καὶ μιὰ κλίσις στὸ ρομαντισμό. Ἔχει πάρη τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ πειὸ πένθιμη ἄποψί της. Νομιζει πὼς δύσκολα θὰ εὐτυχίσῃ καιτοι τὸ μέλλον του προοιωνίζεται πλήρες ἐλπιδων καὶ ὡραιων ἡμερῶν. Γράφει στιχους πάντα γιὰ μιὰ ἄγνωστη μορφή, ποὺ ὅπως τὴν φαντάζεται καὶ ὅπως τὴν περιγράφει, πρέπει νὰ κατοικῇ στὰ ἄστρα καὶ ὄχι στὴ γῆ. Πολὺ εὔκολος εἰς τὰς συγκινήσεις... Ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἀπογοητεύεται γρήγορα. Γι' αὐτὸ μέχρι σήμερα ζῇ ὅλο μ' ἀναμνήσεις διαφόρων γυναικῶν, ποὺ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν, οὔτε ἐγνώριζε τὸν τρόπον νὰ τῆς συγχατήσῃ κοντά του.

5 *Ἀθηναῖος.*— Ὁ τύπος τοῦ πραγματικοῦ ἀνδρός.—Ἀρῖζος φυσιογνωμια, ποὺ τῆς διδει μεγαλειτέραν ζωηρότητα ἕνα πυκνὸ μαῦρο μουστάκι, πρὸς τὸ ὁποῖον τρέφει ἐξαιρετικὴν λατρειαν. Ὑψηλόσωμος, εὐτραφής, ξανθός, μὲ μύτην μεγάλη, ἀγαπᾷ τὸν ἀθλητισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει μεγάλην καὶ ἐπιτυχῆ ἐπιδοσιν. Εἶναι ἡλικιας 28 ἐτῶν, μένει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐργάζεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδειας ἀπὸ διετιας. Εἰς τὸν ἔρωτα ἔχει μερικὰς ἰδιοτροπιας. Καιτοι ξανθὸς συμπαθεῖ ἐξαιρετικὰ τῆς μελαχροινές. Ἀπεσταρέρεται τὸν γάμον καὶ θέλει τὴν γυναῖκα φιλην πάντοτε καὶ οὐδέποτε σύζυγον.

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

1.*Καμέλια.* - Ἡλικιας 18 ἐτῶν, μαθήτρια τοῦ Ἀρσακειου, κόρη ἀριστοκρατικῆς οἰκογενειας τῶν Ἀθηνῶν, χαρακτὴρ ζωηρὸς καὶ ἀτιθασσος, ποὺ δὲν ἔννοεῖ καὶ δὲν δέχεται κανένα περιορισμόν. Μελαχροινή, μάτια μικρά, ἀλλὰ πολὺ ἐκφραστικά, ὁρμητική, συμμετρια στὰ χαρακτηριστικά, λεπτὴ εἰς τὸ ὅλον της, μὲ μισν παραφωνιαν εἰς τὴν ἁρμονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον εἶναι δυσανάλογον μὲ τὴν ὅλην τὴν λεπτότητά της.Εἰςτὴν σύναψιν σχέσεων εἶναι εὔκολος. Πεισματάρα καὶ ἀποφασιστικὴ σὲ ὅλα. Ἐμπόδια δὲν γνωρίζει, ἀπαγορεύσεις δὲν ἀκούει. Δὲν φροντιζει παρὰ πὼς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτόν της. Τὸ μαρτύριο τῶν νεων, ποὺ τὴν γνωριζουν. Ἀρέσκεται νὰ τοὺς βασανιζῇ μὲ τὰ καπριτσια καί τῆς εἰρωνεῖες. Ἀληθινα δὲν ἀγάπησε ποτέ της, διότι δὲν ἠσθάνθη μιὰ τέτοιαν ἀνάγκη. Παιρνει τὸν ἔρωτα γιὰ σπόρτ. Λέγει πὼς μισεῖ τοὺς ἄνδρας, ὅμως καταγινεται μ' αὐτοὺς ὅχι καὶ λιγο. Σωστὸ ἀγοροκόριστο.

2. Νινέττα.— Μαθήτρια τοῦ Ὠδείου τῆς Θεσσαλονίκης, ἡλικίας 24 ἐτῶν, ξανθή, μὲ σῶμα ἀνεπτυγμένον καθ' ὅλα, χαρακτὴρ εὐπαθῆς καὶ ἐπιπόλαιος, ἰδίως στῆς σχέσεις της μὲ τοὺς ἄνδρας. Τρεῖς φορὲς ἠρραβωνίσθη μέχρι σήμερα καὶ τῆς τρεῖς φορὲς ὅμως διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνας της, διότι κανεὶς ποτὲ δὲν τῆς ἀρέσει καὶ τοὺς ὅλους τοὺς ἄνδρας βρίσκει ἐλαττώματα. Καυχᾶται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ὑποδουλωθῇ σ' ἕναν ἄνδρα. Ὡς φίλη ὅμως εἶναι ἰδεώδης. Εἶναι πολὺ εὐγενὴς καὶ περιποιητικὴ στῆς φίλες της καὶ καμμιὰ φορὰ ἡ εὐγένειά της φθάνει μέχρις αὐτοθυσίας. Οἰκονομικῶς ὄχι εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν.

3. Μπεττίνα.—Ἡλικίας 20 ἐτῶν, ὡραία, ὄχι ἀλλὰ πολὺ συμπαθητική, ἰδιως λογω τῆς γλυκειᾶς φωνῆς της καὶ τοῦ εὐγενικοῦ συνδίου της, προσφυγονοῦλα ἀπὸ τὸ Ἀϊδίνι, ὀρφανὴ ἀπὸ πιτέρ , ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἀνώνυμον ἑταιρίαν, πολὺ ἐλευθέρα εἰς τὰ ἤθη, ἀγαπᾷ τὰς μεγάλες συγκινήσεις καὶ φέπει σὲ κάθε ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὸν ἔρωτα. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας προτιμᾷ τοὺς ἀξιωματικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀ ιθμεῖ ὄχι λίγους φίλους.

4. Νόρα.—Ἡλικίας 22 ἐτῶν, ἀναστήματος μετρίου, καστανή, χαριτωμένη, χαρακτὴρας ἀνήσυχου καὶ ὁρμητικοῦ. Εἰς τὸ παθητικόν της ἔχει κ ὶ μίαν ἀπ ὶ πειραν αὐτοκτον ας. Διαμένει εἰς τὸν Πειραιᾶ, κατάγεται ἀπὸ Ἰταλούς, ἔχει κλῖσιν στὸ θέατρον. Εἰς τὴν φιλίαν πολὺ ἀσταθής. Παίρνει τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας ὡς πασατέμπους καὶ κανένας νέος καὶ καμμιὰ νέα μέχρι σήμερα δὲν κατώρθ σαν νὰ ζήσουν φιλικὰ μαζὶ της τὴν πλέον τῆς μιᾶς ἑβδομάδος. Εἰς τὸν ἔρωτα δε χνει θηριώδη ἔνστικτα. Τὸν ἀ θρωπον ποὺ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ θὰ τὸν βασανίσῃ τ σον ὥστε ζήτημα εἶναι ἂν θὰ κατωρθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ σύζυγον. Μοιάζει μὲ θηρίον ποὺ δύσκολα δαμάζεται. Εἶναι καχύποπτος καὶ ζηλιάρα ἐξ ἰδιοσυγκρασίας.

5. Γαλάτεια. -Ὁ τύπος τῆς ἀγνῆς κὶ εὐγενικῆς κόρης. Ἔχει ἡλικίαν 19 ἐτῶν, μελαχροινή, μὲ μουτράκι πολὺ μικρό, πυκνὰ πλούσια μαλλιά, κομψὴ εἰς ὅλα, γλυκομίλητη, ἀμέπτου ἠθικῆς, ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς φίλης. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Λάρισσαν καὶ διαμένει στὸν Βολον. Ἡ σχέσις της εἶναι πολὺ περιωρισμένες, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος της, ὁ ὁποῖος δὲν ἔννοεῖ νὰ συνταυτισθῇ μὲ ὁποιονδήποτε. Θεωρεῖ τὸν ἔρωτα ὡς τὸ ἱερὸ ερον τῶν αἰσθημάτων καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἶναι δυστακτική. Οἰκονομικῶς εὑρίσκεται εἰς πολὺ ὑψηλὸν ἐπίπεδον. Μιὰ μεγάλη προῖκα γίνεται ἀφορμὴ νὰ τὴν πολιορκοῦν πολλοί,μέχρι σήμερα ὅμως αὐτὴ ἀνθίσταται καὶ περιμένει, περιμένει τὸν ἰδεώδη ἐκεῖνον τύπον τοῦ ἀνδρός.

ΚΑΛΕΙΣΘΕ ΤΩΡΑ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ

Ἐσεῖς τώρα οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια θ' ἀπαντήσετε ποῖον ἀπὸ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας, ποὺ ἀνέφερα πάρα πάνω προτιμᾶτε. Τὴν γνώμην σας, ἡ ὁποία πάντοτε δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τοὺς πέντε στίχους, θὰ τὴν γράφετε σ' ἕνα χαρτί, θὰ ἐσωκλείετε μ ὶ ν δραχμὴν καὶ θὰ τὴν στέλνετε στὰ γραφεῖα μας.Φυσικά, πολλὰ κορίτσια καὶ πολλοὶ νέοι θὰ εὑρεθοῦν νὰ μὴ συμφωνοῦν μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας ποὺ περιέγραψα καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιον ἐφ' ὅσον οἱ ἀνωτερω χαρακτῆρες δὲν ἀντιπροσωπεύουν ὅλους τοὺς τύπους οὔτε τῶν νέων οὔτε τῶν κοριτσιῶν. Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν τότε ; Ἁπλούστατα : Θὰ περιγρ ψουν τὸν χαρακτῆρα ποὺ προτιμοῦν κι' ἐγὼ τὸν νέον αὐτὸν τύπον τοῦ χαρακτῆρος θὰ τὸν προσθέσω εἰς ἐκεινους ποὺ ἀνέφερα."Ετσι κάθε ἑβδομάδα ὁ ἀριθμὸς τῶν χαρακτήρων τόσον τῶν κοριτσιῶν ὅσον καὶ τῶν νέων θ' αὐξάνῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὸν ἀργότερα νὰ μορφώσουν οἱ ἀναγνῶσται γνώμην περὶ τοῦ ποῖος χαρακτὴρ θὰ εἶν ι κατάλληλος γιὰ ἕναν φίλον, γιὰ ἕναν σύντροφον.

Τὰς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ λαμβάνω θὰ τὰς δημοσιεύω κάθε ἑβδομάδα μὲ τὴν σειρὰ των μέχρις ὅτου τελειώσῃ ὁ διαγωνισμός. Κάθε παντησις θὰ ἐπέχῃ θεσιν ψήφου, ποὺ θ λαμβάνῃ κάθε νέος ἢ κοθε νέα ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν τοδε ἢ τὸν δεινα χαρακτῆρα, ἀπὸ τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸν πίνακα. Εἶπα εἰς ὅλους ἀρχὴν τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνιομοῦ ὅτι οἱ χαρακτῆρες μου ἀνήκουν εἰς πρόσωπα πραγματικά, τὰ ὁποῖα εὔκολον εἶναι νὰ γνωρισθοῦν μεταξὺ των ἢ μεταξὺ των ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν. Πρὸς τοῦτο φθόνει ν' ἀλληλογραφήσουν ἰδιαιτέρως, ἀφοῦ προηγουμένω ζητήσουν ἀπὸ τὰγραφεῖα μας νὰ τοὺ ὁρίσ μεν τὸν ἀριθμὸν τῆς θυρίδος. Σᾶς φέρνω ἕνα παράδειγμα : Μία ἀναγνώστρια θελη νὰ μαθῇ τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ Ναρκισσου π. χ. Δὲν ἔχει ἢ νὰ τοῦ γράψῃ ἰδιαιτέρως, νὰ ζητήσῃ μίαν θυρίδα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, νὰ διευθύνῃ τὴν ἐπιστολή της εἰς τὴν θυρίδα αὐτὴν καὶ νὰ περιμένῃ. Ὁ Ναρκισσος θὰ ειδοποιηθῇ εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον περὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ θὰ τὴν λοβῇ ἀσφαλῶς. Θέλει τότε ν' τῆςἀπαντήσῃ διὰ μέσου τῆς«Σφαιρας» καὶ εἰς τὴν σελίδα τοῦ διαγωνισμοῦ, θέλει ἰδιαιτέρως διὰ μέσου μιᾶς θυρίδος, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐκλέξῃ.

ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς ὅλας καὶ ὅλους ποὺ θὰ στείλουν μιὰν ὁποιανδήποτε ἀπάντησιν θὰ δοθῇ ὡς βραβεῖον ἕνα ἀναμνηστικὸν βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ συμπεριληφθοῦν ὅλες ἡ ἀπαντήσεις ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν μέχρι τέλους τοῦ διαγωνισμοῦ. Εἰς ἐκεῖνον δὲ τὸν νέον καὶ ἐκείνην τὴν νέαν, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτὴρ θὰ προτιμηθῇ ἀπὸ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ θὰ ἔχῃ συγκεντρώσῃ, φυσικά, τοὺς περισσοτέρους ψήφους, θὰ δοθῇ ὡς βραβεῖον εἰς μὲν τὸν νέον χρηματικὸν βραβεῖον ἓν δραχμῶν 200 εἰς δὲ τὴν νέαν ἕνα ἴσον ποσὸν ἢ ἕνα ἀντικείμενον τῆς αὐτῆς ἀξίας.

Ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ ἀπὸ σήμερον καὶ ἐφ' ἑξῆς ἀρχίσουν δημοσιευόμεναι ἀμέσως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ φύλλο καὶ ὡς ἀρχὴ τῶν ἀκαινίσεων καὶ βελτιώσεων περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔμιλησα στὸ προηγούμενον φύλλο. Μαζῇ μὲ τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, μαζῇ μὲ τὴν πολύχρωμον ἐμφάνισιν τῆς φορμαρισμένην ἐπάνω σ' ἕνα σιὺλ παριζιάνικο, σᾶς προσφέρω κι' ἕναν πολὺ πρωτότυπον διαγωνισμό, τοῦ ὁποίου τὰς λεπτομερείας βλέπετε εἰς τὴν ὅλην σελίδα.

Δυστυχῶς, δὶς Μυρσίνη, οὔτε ἡ αὐστηρότης τῶν οἰκογενειακῶν ἀρχῶν, οὔτε ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ γερὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξις μποροῦν νὰ προφυλαξουν σήμερα μιὰ νέαν ἀπὸ τὴ καταστροφὲς μερικῶν συνηθειῶν, τὸς ὁποίας ἡ κοινωνία ἀρέσκεται νὰ χαρακτηρίζει ὡς νευαστηνικάς.

Μὰ ἀπὸ τὴς καταστρεπτικὲς αὐτὲς συνήθειες εἶναι καὶ ἡ μορφίνη, ἡ ὁποία πολλὰ δυστυχῶς ἀριθμεῖ θύματα, ἰδίως μεταξὺ τοῦ κόσμου τῆς ἀριστοκρατίας. Τὸ λυπηρότερον εἶναι ὅτι ὅπως ἀπεδείχθη, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς συνηθείας.

Τὴς λεπτομέρειες τῆς αὐτοκτονίας τῆς ὡραίας ἀεθίδος Ροδοκανάκῃ τῆς ἐπιβάδαατε στὴς ἐφημερίδες, ὥστε ἐθεώρησα περιττὸν νὰ τὴς ἐπαναλάβω καὶ στὴ «Σφαῖρα». Ἤσαν ἀλ ὥστε ἀκριβεῖς. Ὅτι περισσότερον γραφῇ σὲ ἄλλο περιοδικὸν νὰ εἶσθε βεβαία, ὅτι θὰ εἶναι ἡ μία ἀτυχὴς ἐπανάληψις τῶν γνωστῶν ἢ ἀποκυήματα φαντασίας.

Δὲν κρίνονται κατάλληλα γιὰ τὴ «Σφαῖρα» τὰ ἔργα σας, «Κρῖνο Παμήσου», Ἔλσα Κόκ. καὶ Παν Γεώργ..

Ἐγκρίνω τὸ ἔργα τῶν Ε. Τ. Ἀγαμ. Μπαρώνου, (πλὴν τῶν δύο τελευταίων τετραστίχων τοῦ «Βιολιοῦ»), Ρ. Αὐγερινοῦ, Χ. Β. Βλάχου καὶ τῆς δίδος Ζ.

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἰσχύει, ὅπως βλέπετε, γιὰ 5 ψήφους Τὸ δῶρον αὐτὸ γίνεται εἰς τὴς ὑποψηφίας καὶ τοὺς ψηφοφόρους ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ σημερινοῦ πανυγηρικοῦ φύλου.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Πέμπτης ψήφους ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς :

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ζίλδας Δενάρδου : Πᾶνος Φ. Γεωργίου 10.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Νίτσας Λοιδωρικιώτου : «Χρηματιστής» 3, Λιλίκα Κουρκούτη 4.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λιλῆς Διακοπούλου: Μύρων Δασκαλάκης 10, Γεώρ. Θ. Φιλιππάκης 6, Ἐμμ. Γ. Παπαδάκης 1, *Jean Vels* 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἐλισάβετ Γκινάλη : *Jean Vels* 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μίνας Κυριακοῦ : Βίλω Βενιάτου 2, Ἄγγελος Σερβόπουλος 50.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίκας Κυριακοῦ : Ἀριστοκράτης Αἰγυπτιάδης 50.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μπέμπας Κοσμᾶ : Α. Ν. Κωστέας 7.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰαμήνης Φραγκιᾶ : Θωμᾶς Ζαρακηνιώτης 6, Μαρία Λαμπίρη 3, Μαίρη Μαυρομιχάλη 1, Μαρία Κεράτση 2, Πετρούλα Ἀϊτινοπούλου 8, Γιάγκος Στεφάνου 2, Τώνης Μπενούκας 3, Χρῆστος Στεφάνου 8, Ἰωάννης Γεωργανᾶς 9.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Τζανουδάκη : Γιόννης Κουρκούτης 2, Γιάννης Φουντουκάκης 1. Ἐμμ. Παπαδάκης 1. *Cold Life* 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ρίτσας Μεγαλίδου : Στεφανια Στεφάνου 2.

*Ὑπὲρ τῆς δίδος

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΦΟΝΤΑΣ ΑΝΟΙΗ ΚΑΙ ΚΛΗ Η ΠΟΡΤΑ

Πιρδίκου μ' π'λίμ',
'Εκεῖ δπ' καθόμ'ν τό προυχνὲς στοῦ Ζάπ-

γειου κὶ θ'μόμουν τ' φουτογραφιά σ' ὅπ' μ' ἔστειλ'ς κὶ ὅπ' τ'ν ἔδουκα στ'ν κερὰ Ζαχαρούλα τ'ν σπ'τονοικουκ'ρά μ' γιὰ νὰ φουβερίζ' τ' πιδιά τ'ς φόντας δὲν κάθ'ντι καλά, μοῦρχ'τι μὶ τοῦ κατ' ἰφθεῖαν νιὰ κερία μὲ ἀμιμπτουν ἰξουτ'ρικὸν κὶ γαργαλ'στικὸν ἰσουτερικὸν κὶ μ' λιέει :

—Γυρέβγου ἕναν Εὔζουνα νὰν τ'ν πάρου θυρουρὸ σπίτ' μ' ; 'Ερχισι ; Τίπ'τις δὲν θὰ κάν'ς μόν' θ' ἀνοίῃς κὶ θὰ κλῇς τ'ν ἰξώπουρτα Θ' σ' δίλου τρακόσα φράγκα μισθὸ κι' ὅ,τ' φᾶς.

Γιὰ νὰ μὴ στὰ πουλυλογῶ, προυσ'λήφθην ἀνενδοιάστους κὶ θαρραλέους εἰς τ'ν ὑπερεσίαν τ'ς κερίας. Τ'ν πρώτ' μέρα ὅπ' ἐπῆα μ' ἰφώναξι μέσ' στ' σάλα τ'ς ἔτσ' γιὰ νὰ μ' δώκῃ θάρρους μαθές. Μὸλ'ς τ'ν εἶδ' ξαπλουμένη στ'ν καναπὲ νὰ φουράῃ ἕν' ἀντρίκιου παντιλόνι κὶ νὰ φουμαίρν' τσιμποῦκι σὰν ντ.ρβίσ'ς, ἀπόμ'να κούτσ'ρου.

—Τί μ' κ'τᾷς ; μ' κρένει χαμουγιλόντ'ς.

Τραβάει ὕστ'ρης ἕνα μπουκαλάκι ἀφ' τ' συρταροῦλ' κι' ἄρχ'σι νὰ ρουφᾷῃ.

—Τ' εἶν' αὐτούνου; τ'ς κάνου.

—'Ιθέρα μ' κάνει. Τοὺ πίνου γιὰ νὰ κάνου κέφ'...Θέλ'ς;...

Μόνον νὰ φουρὰ εἶχα πιῆ ἀπ' αὐτούνου τ' πιοτό, οὐρὴ Πιρδίκου μ', φόντας σὶ πρωτουεῖδα κὶ λιπουθύμ'σα.

—'Ακα, τ'ς κάνου, δὲ μ' ἀρέγει... 'Εχ'ς τίπ'τις γιὰ φαῖ μαθές ; δὶν λιέου ὄχι.

—Πιρίμ'νι, μ' λιέει, σὲ λίγου θὶ νᾶρθ' οὐ ἄντρας μ' νὰ μαγιρέψ'.Παίζ'μι μπιλλιάρδου ;

Τὴν τήραα, τὴν τήραα... δὲν μπόραγα νὰ καταλάβου περὶ τίνους ἰπρόκ' του.

—Μὴ φουβᾶσι μ' κάνει Ζίγουσι νὰ σὶ φ'λήσου..."Ετσ' τ' κιφάλ'σου, ἄνξι τὰ χέρια σ'...κὶ..

—"Ασ'μι τ'ς, 'κάνου.... Γιὰ γ'ναῖκα μαθὲς μὲ περνᾷς ;...Θὰ φύγου... δὲν μ' σ'κώνει τ' κλῖμα δῶ μέσα...

—Γιατί, Μήτρου, μ' λιέει ; Στιναχουριέσι ; Θὲς τίπο'τις ;

—'Ακα, τ'ς ἀπαντῶ, ἀφόντας ὅμους μείνου δῶ μέσα μπουρεῖ νὰ καταντήσου κὶ στοῦ Μαιευτήριου. **ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

Μεταδοτικώτατον μῆτερ μου,

Μουὰ εἶμαι τρεμβιέν, βοῦ σας ; 'Ελπίζω νὰ μὴν εἶσθε καλὰ καὶ παρακαλάω τὸν θεὸν ἀβὲκ μὸν καρδουλὰκ νὰ σᾶς ἔχῃ τρὲζ εὐτυχεστὰτ ἀβὲκ μπόλικο φαϊ καὶ κρασί. 'Ισὶ συνέληψε πλέον χειμὼν ἀβὲκ φρουὰ καὶ δὲν μπορράω, πανάθεμα τὸ γονιό του, νὰ ἐξέλθω ὄξου σάνς παλντεσοῦ, δηλαδὴ χωρὶς ἐπαναποφόριον. 'Αντεμαὶν μετέβημεν μετὰ τοῦ 'Αρζὲρ, τοῦ σύζυξ μου μετὰ συχωρήσεως ἁ λὰ τσινεμὰ διὰ νὰ ἴδωμεν μίαν ταινίαν ὅπου θὰν τὴν ἐπαιζαν εἰς δύο μέρη ὅπως διελάμβανε τὸ πρόγραβμα.

'Εκαθήσαμεν εἰς μίαν πολτρόναν τῆς λὰ πρεμιέρ γλάς, (νὰ μὲ συχωρᾶτε ποῦ τὰ λέω ἔτσι σμόκιν ἀλλὰ τὰ γαλλέϊκα δὲν παραξηγιοῦνται), κ' ἐβλέπαμε τὴν ταινίαν, ἀλλ' ἐγώ, ἐθύμωσα γιατὶ τὴν ἐβλέπαμε μονάχα ἀπὸ τὸνα μέρος κι' ὄχι κι' ἀπὸ τὰ δύο. Δηλαδὴ γλυκύτατον μοι μῆτερ, φαίνεσθαι πῶς μᾶς ἐκοροδεφσαν καὶ μᾶς ἔδειξαν μονάχα τὸνα μέρος. Ποιὸς ξέρει τί παλαιάνθρωποι ποὺ θὰ εἶναι. Σηκώθηκα νὰ πάω ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ πανιοῦ γιὰ νὰν τὴ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ δὲ μ' ἀφήσανε. Θᾶχανε βάλει φοίνεται μονάχα τοὺς ἐδικούς των γιὰ νὰν τὴ δοῦνε.

Συχύστικα ποὺ λὲς πολὺ καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς. Τώρα δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ φάω καὶ κρῖμας στὸ φαΐ ὅπου μᾶς ἔχουν καλέσει καὶ εἰς τραπέζιον.

Λοιπὸν σαλοῦτε, ἡ κόρη σας **ΒΕΤΤΑ**

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι

Τὴν σήμερον βούλομαι διαλέξαι ὑμῖν
περὶ κινηματογράφου καὶ
διὰ γυνήν,
τὸ ὁποῖον
ἄμφω ὡραῖα καὶ τὰ δύον.
'Εξωραΐσὼν ὅθεν τὴν προσωπὶν καλλιπτρείως,
κλαδεύσας τὴν γενειάν μου
δρασθηρίως,
τὸ ὁποῖον
ἐν ξουρεῖον.
οὕτως ὑπάγας προεκχὲς
τὸ ἀπόγεφμ· εἰς Σπλένδιον
πρὸς ποίησιν ἀπρὲ μιδίου καὶ
γλένδιον,
εἶσε θοὺς ἔνδοσθεν μετὰ
ψηλαφημάτων,
ἐμβάνισον κελεπούριόν τ ὥσπερ τὸν γάτον,
ἤγουν παχύδερμον καὶ θελξιπάρειον γυνὰν
ἄγαν σθρομβουλὴν ὡς μετὰ μέλεος
ὑμηττοῦ λουκουμάν.
Κατέσπεφσον οὐ / καὶ ἐδιπλόρωσον ἀπτὴν
ἠλξάμενος κόρτε, τουτέσθιν ἐρωτοτροπίαν ποιεῖν.
'Επεὶ δὲ ἐρεβώδης καὶ τόπος σχοτεινὸς
οὐκ λεμβάνει χαμβέριον ὁ ἀριστερὸς
τί ποιεῖ ἐν τῷ σκοταδι ὁ χείρ
ὁ δεξιός,
ἀπεφάσισον τσιμβῆσαι μειλιχίως
ἀπτὴν ἐπὶ τοῦ γονάτου,
ἀλλ' αὕτη μὲ κατέβλεψεν
μετὰ μέγαν θράσου
εἰποῦσα μοι παλαιότατον γέρον
ἄϊνδε χάσου,
τὸ ὁποῖον
τρέχω ὡς νὰ μοὶ ἔθεσον νέπτιον ἐπὶ τῶν ποδαρίων. **Ο ΑΓΚΛΟΑΓΓΕΛΟΣ**

'Υστερογραπτέον

'Ιωάννιε ἐκ Πειραιόθεν Περιάλη,
θέσας μετὰ τῆς ὑμετερὸς κοὶ τὴν
δραγμάδα τὴν ἄλλη
σπεύδω εἰς τὸν ἐγειθονικὸν
ἐμβακάλη
πρὸς πόσιν ἑκατοσθάρεως κρασίον.
τὸ ὁποῖον
ἐλησμόνησον τὴν γέφσιν ἕνεκεν τὸ
αἰσχροκε'δεῖον.
'Εφῷ δέχθητι τὰς ἐπχάς μου μετὰ θελμὶν ἐπχαρισθηρίων. ***Ο ἀπτὸς***

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

"Αχου μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μαμακουλίτσα μου, τί ἀνάποδα πράγματα ὅπου ἐσυμβαίνουν εἰς αὐτὸ τὸ νότιον καὶ βόρειον ἡμισφαίριον. Εἶναι κατάστασις αὐτὴ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀφίνουν οἱ κλητῆροι ν' ἀνάβουνε τὸ λεκτρικὸ στὰς ὁδοὺς παρὰ ν' ἀφίνουν τὰ κορίτσια νὰ περπατοῦνε εἰς τὸ ζοφερὸν σκότος ; Κι' ἂν τύχῃ καὶ κανένας παληάνθρωπος; καὶ τοὺς πεῖ κανένα λόγο τότε τί μέλλον γενῆσθε σᾶς παρακαλῶ ; Νὰ χάνουμε τὴν ὑπόληψί σας ἐμεῖς τὰ ἀθῶα πλάσματα διὰ νὰ κάνουν αὐτοὶ οἰκονομία στὸ ρέγμα ; Δὲν καταλαμβάνουν ἔτσι οἱ σκλερόκαρδοι πῶς μπορᾶνε νὰ χαλάσουν ἔτσι πολλὰ συνεκέσια καὶ ν' ἀπομείνουν εἰς τὴν ὁδὸν τόσα ἀνυπεράπιστα πλάσματα ; "Αχ, μαμακίτσα μου, τώρα πῶς θὰ βλέπω τὰς νὺξ διὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὸ ρανδεβοῦ μὲ τὸν 'Αθανάσιόν μου ; Φοβᾶμαι, μαμάκα μου, φοβᾶμαι πολὺ διότι ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὁ 'Αθανάσιός μου καὶ μπορεῖ νὰν τόν παραξηγήσω μέσα εἰς τὸ σκοτάδιον. "Αν θένε νὰ κάμουν οἰκονομίαν μπορᾶνε νὰ σβύσουν τὰ λεκτρικὰ ἀπὸ τὰ δάγκιτς καὶ τὰ καμπαρὲ καὶ ν' ἀφήσουν τὰ φῶτα στοὺς ὁδοὺς διὰ νὰ βλέπουν τὰ κορίτσια νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας των.

Τὸν χάνω, μαμάκα μου τὸν 'Αθανάσιόν μου, τὸν χάνω μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Μπορεῖ νὰ βρεθῇ καμμιὰ κοκέττα μέσα στὸ σκότος νὰ μοῦ τὸν ξεμυαλίσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸν κλέψῃ καὶ τότε ἐγὼ τί θ' ἀπογίνω ἡ φτωχιά, τώρα ποὺ φσυχρὸς ὁ βορρᾶς συρζιει καὶ φσυχρὰ καταρίπτει ἡ βροχή ; Λέξε μου κ' ἐσὺ τί νὰ κάμω ; **Η ΜΑΡΙΤΣΑ**

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΓΙΟΡΙΗ ΜΕ ΑΙΜΑΤΑ

"Αντε, ρὲ βασανο, τὸ κάνε πάλε τὸ θᾶμα του ὁ ἆη Δημήτριος ὁ μεγαλομάρτυρας γιὰ λὰ ξέρῃς. Εἶχαμε καταρτίσει ποὺ λὲς ἀνήμερα τσὶ γιορτὶς μιὰ παρέα, τὸ πὶ τὸ φὶ καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα, ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος, ὁ Μένιος ὁ πορτοφολατζῆς, ὁ Πιπίνος τῆς μαμῆς ὁ γυιός, ὁ λατερνατζῆς, ὁ Βαγενᾶς ἰχθυοπώλης τὸ ἐπάγγελμα, ὁ Καρούμπας ὁ γυρολόγος μὲ τ' ὄνομα καὶ πεντέξε ἄλλα παιδάκια τὸ ἄϊφλάϊφ τοῦ Μεταξουργείου καὶ οὔλης τῆς πέριξ περιφερείας.

"Ετσι ποὺ λὲς κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν καὶ ὁμοφώνως πήγσμε νὰ ποῦμε τὰ Χρόνια πολλὰ στὸ παραπαίδι τὸ Μίμη τῆς Φρόσως τσὶ Χαρτορίχτας τσὶ γκαβῆς.

Φαγιὰ πλούσια ποὺ λὲς τὰ ἐλέη σου, κρασὶ γιοματάρι τέσσερης νταμεζάνες κομπλέν, κέφι, μεράκι, ἐξάψεις μὲ τὴ σέσουλα καὶ στήσαμε ἕνα γλέντι ὡς τὰ ξημερώματα.

'Ο Βαγενὰς χόρεψε ζεϊμπέκικο μὲ τὸ ποτῆρι φίσκα στὸ κεφάλι, ὁ Καρούμπας ἤγειρε πρόποσι πρὸς τιμὴ τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Μίμη κι' ἐγὼ ρὲ σπλάχνο ἐπαιανισα στὸ μαντουλῖνο πρὸς τιμὴ δικιά σου.

Σὰν ἤλθαμε ὅμως καλὰ στὰ πράμματα, πέργω στὰ χέρια μου τὴ μεσοφωνία κι' ἀρχινάω τὸ ἄζμα, ἐκεῖνο ποῦ σοῦ γουστάρει.

Στὸ τόπο ποῦ σὲ πρωτοεῖδα
θὲ νὰ φυτέψω μουσμουλιά.

— Γειά σου τενόρε Βλάμη, γειά σου.

Κάποιος ἀφ' τὴ παρέα εἶπε αὐτὴ τὴ κουβέντα.

"Ε, ρὲ Χριστέ μου τὰ πάθη σου σὰν τ' ἄκουσα,ποιὸς εἶδε τὸ βλάμη κὶ δὲν φοβήθηκε!

— Τί εἶπες ρὲ ἄξυστε καὶ θρασύδειλε τοῦ κάνω, τί σκέσι ἔχει ρὲ τὸ ἄζμα τὸ δικό μου μὲ τὴ λέξι ποὺ μοῦπες ; Δὲ χάνω καιρὸ καὶ τοῦ κατεβάζω ἕνα χάστουκο συστημένο. Κάνει νὰ ἀντεπεξέλθῃ, τότες τὸν περιβουτάω γιὰ τὰ καλὰ ἀπὸ τὸ λαρύγγι καὶ τὸν ἄφηκα ἄφωνο τὸν οὐτιδανό.

Τὸ ξέρω ρὲ μοβόρα πῶς δὲ σ' ἀρέζουνε τὰ αἵματα μὰ δὲ φταίω γώ. Τῶχει γλέπεις τὸ ζώδιό μου, γλέντι χωρὶς στροπάτσο νὰ μὴ γένετε ποτές. 'Ορίστε ; **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πολλοὶ ἐφευρέτες φάνηκαν τὴν ἐποχὴν ἐτούτη,
ὅπου ζυμώνουν τὸ ψωμὶ μαζῆ μὲ τὸ μπαροῦτι.

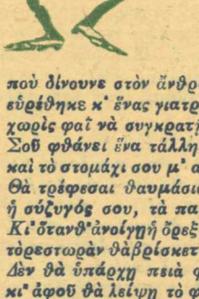

'Ο ἕνας βρίσκει φάρμακα κι' ἀστεριοσμοὺς μεγάλους
ὁ ἄλλος μηχανήματα καὶ σκόνη γιὰ τοὺς κάλους.
Καὶ μιὰ κυρία εὕρηκε, χωρὶς νὰ σκάσῃ διόλου, νὰ ντύνωνε' ἡ γυναῖκες μαζχωρὶς πανὶ καθόλου.
Ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τῆς τόσες ἐφευρέσεις, ποὺ δίνουνε στὸν ἄνθρωπο ψωμὶ καὶ ὑπερχέσεις, εὑρέθηκε κ' ἕνας γιατρὸς ποὺ βρῆκεν ἄνευ κόπου χωρὶς φαῖ νὰ συγκρατῇ καὶ τὴ ζωὴ τ' ἀνθρώπου!
Σοῦ φθάνει ἕνα τάλληρο νὰ πάρῃς κάποια σκόνη καὶ τὸ στομάχι σου μ' αὐτὴν ἀμέσως θὰ φουσκώνῃ.
Θὰ τρέφεσαι θαυμάσια μονάχα μὲ ἀέρα,
ἡ σύζυγός σου, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ὑπάλληλοί σου.
Κι' ὅταν θ' ἀνοίγῃ ὄρεξις ἐσὲ καὶ τοῦ μπεμπέκουσου τὸ ρεστωρὰν θὰ βρίσκεται στὴν τσέπη τοῦ γελέκουσου.
Δὲν θὰ ὑπάρχῃ πειὰ φαῖ κ' οἱ ἄλλοι οἱ μπελάδες.
κι' ἀφοῦ θὰ λείψῃ τὸ φαῖ θὰ λείψουν κ' οἱ παπάδες
Κ' οἱ διπλωμάτες ὅλοι τους θὰ φύγουνε φυσέκι,
ὅταν θὰ λείψῃ ὁ τέντζερης, θὰ λείψῃ τὸ τζουβέκι.
ὅταν θὰ λείψῃ τὸ φαΐ, δὲν θὰ ξαναμιλήσῃ.
"Ω! τί μαγεία ν' ἀγαπᾷς ἕνα κορίτσι τότε
καὶ νὰ περνᾶτε τὸν καιρὸ μαζῆ χωρὶς νὰ τρῶτε.
Κι' ὀγάμος θὰ καταργηθῇ κι' ὅλα τὰ ἄλλα ἐν τέλει..
Γιατὶ κανεὶς νὰ πανταρευτῇ ὅταν φαῖ δὲν θέλῃ ;
Κάτω λοιπὸν τὰ ρεστωρὰν κ' οἱ ξενοδόχοι κάτου,
μ' ἀέρα καὶ μ' ἠλεκτρισμὸ θὰ ζήσω ἐγώ; θανάτου
κι' ὅταν πεθάνω εὐτύχημα γιὰ μένα τότε θάνε
γιατὶ δὲν θᾶρθουν σπίτι μου οἱ φίλοι γιὰ νὰ...φᾶνε

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.